

Inschrijvingsgelden voortgezette opleidingen worden vrij gelaten

Naar een elite-onderwijs

Maandag 28 november voerde de universiteitscentrale van de Vlaamse Vereniging van Studenten (VVS) actie tegen de nieuwe financiering van de universiteiten zoals voorgesteld door minister van Onderwijs Luc Van den Bossche in ontwerpdekreet VI. Bij de nieuwe financiering van de universiteiten wenst Van den Bossche geen rekening meer te houden met de voortgezette academische opleidingen (VAO's). Voor die opleidingen na de licentie wil hij ook het inschrijvingsgeld vrij laten. Een maatregel die de democratisering van het onderwijs in gevaar brengt.

Minister Van den Bossche wil met de nieuwe financiering een einde maken aan de wildgroei aan voortgezette opleidingen, die volgens hem te veel en te ondoordacht georganiseerd zouden worden. Daarom zal in de betoelaging van de universiteiten vanaf het begrotingsjaar 1995 geen rekening meer worden gehouden met de schommelingen in het studentenaantal in de voortgezette opleidingen. Op het einde van vorig akademiejaar had minister Van den Bossche van de universiteiten al een rationalisatie van de voortgezette opleidingen geëist. Aan de meeste universiteiten werden daarom inspanningen geleverd om te snoeien in het aanbod. Verder werd een aanzet gegeven tot interuniversitaire samenwerking. Een goed voorbeeld daarvan is de aanvullende specialisatieopleiding Literatuurwetenschap, een samenwerkingsverband tussen de KU Leuven, de RUG, de UIA en de VUB.

Aantal

Door deze rationalisatie slaagden de Vlaamse universiteiten erin het totaal aantal voortgezette academische opleidingen (VAO's) terug te dringen van 249 in het akademiejaar 1992-93 tot 213 in 1993-94. Minister Van den Bossche achtte de rationalisatie ech-

ter onvoldoende. "Ondanks herhaaldelijk aandringen bij de universiteiten, blijkt het zeer moeilijk hen tot rationalisatie in dit aanbod te laten overgaan. Het universiteitsdekreet bevat geen instrument om dit aanbod en de daaruit voortvloeiende toename van studenten te controleren, zodat het voor de Vlaamse regering ook zeer moeilijk is de daaruit resulterende kosten te beheersen", luidt de verantwoording bij het nieuwe dekreet.

Stelling

Deze verantwoording lijkt op los zand gebouwd te zijn. De voortgezette academische opleidingen leveren aan de meeste universiteiten immers slechts drie procent van de overheids-toelagen. Bovendien tonen statistieken aan dat de bijkomende kosten voor de financiering van het universitaire onderwijs niet te zoeken zijn in de VAO's maar wel in de andere opleidingen.

Het aantal onderwijsbelastingseenheden, waarmee de subsidies voor de universiteiten berekend worden, steeg in de periode 1991-94 slechts met veertig eenheden voor de VAO's. In de andere opleidingen steeg dit met zesduizend eenheden. Als je weet dat de KU Leuven in '94 op meer dan

35.000 onderwijsbelastingseenheden kon rekenen, wordt al snel duidelijk dat die stijging met veertig eenheden niets voorstelt. Het niet meer in rekening brengen van schommelingen in het aantal VAO's bij de financiering van de universiteiten zal dan ook slechts een verwaarloosbare besparing opleveren. De vraag kan trouwens gesteld worden of er echt wel zo'n wildgroei aan VAO's is. Van de 213 voortgezette opleidingen aan de Vlaamse universiteiten worden er slechts 18 door meerdere universiteiten ingericht.

De toenemende belangstelling voor voortgezette opleidingen is een gevolg van de economische situatie. Het bezit van een tweede diploma, vaak in de vorm van een voortgezette opleiding, is de laatste jaren meer en meer gaan doorwegen bij de sollicitatie. Dat men op het ministerie van onderwijs, dienst universitaire instellingen, meent dat "de economie deze hoog opgeleiden niet nodig heeft", is dan ook een betwistbare stelling. Het zijn juist de bedrijfsgerichte VAO's die veel succes lijken te hebben. Zo worden er niet minder dan dertig VAO's binnen de Economische en Toegepaste Economische Wetenschappen georganiseerd en nog eens een twintigtal binnen Rechten.

Bemiddeld

Waarom de inschrijvingsgelden voor de voortgezette opleidingen plots vrij gelaten moeten worden, is eveneens erg onduidelijk. De beslissing gaat immers lijnrecht in tegen de democratisering van het onderwijs. Hier werd de minister op attent gemaakt door verscheidene adviesorganen. Zo stelt de Sociaal-Economische Raad van Vlaanderen dat "de overheid en het universiteitsbestuur bij het bepalen van het inschrijvingsgeld



Experimentele film in Alma

Van maandag 28 november tot vrijdag 6 december probeert Alma een nieuwe service uit. Studenten die 's middags in Alma 2 of 3 gaan eten zullen zelf het eten op hun bord mogen scheppen. Het zelfopschepstelsel werd voorgesteld door de studententergenwoordigers in de Raad van Bestuur van Alma. Om het experiment achteraf te kunnen evalueren zal het gevolgd worden door kronometers en camera's. Zo wil men eventuele problemen die bij deze manier van werken zouden rijzen opsporen. Even lachen naar de camera dus.

oog zouden moeten hebben voor het drempelverhogend effect." De Vlaamse Onderwijsraad zegt in haar advies het volgende: "Indien er geen minima en maxima voor de inschrijvingsgelden worden bepaald, moet nagedacht worden over een stelsel waardoor minder begoede studenten toch de toegang tot de voortgezette opleidingen gegarandeerd wordt. Vooral als in aanmerking wordt genomen dat studenten in voortgezette opleidingen niet langer een studiebeurs krijgen." Toch besloot de minister om de inschrijvingsgelden voor de VAO's vrij te laten, een beslissing die de weg vrij maakt voor een elite-onderwijs dat enkel weggelegd is voor de beter bemiddelde student.

Onzin

De redenering die aan de verandering ten grondslag ligt, is op zijn minst merkwaardig. Door het aantal VAO-studenten niet meer in aanmerking te nemen bij de financiering van de universiteiten, wil Van den Bossche de universiteiten dwingen om het aanbod aan voortgezette opleidingen te rationaliseren. Het is echter niet zo dat de voortgezette opleidingen niet meer gesubsidieerd zullen worden. Vanaf januari zal de subsidie deel uitmaken van het basisbedrag van de universiteiten waarmee ze hun totale werking moeten subsidiëren. Als de universiteiten het aanbod aan VAO's en de toename van studenten in de hand zouden houden — waar de nieuwe financieringswijze hen toe zou moeten stimuleren — zouden de universiteiten dan ook geen financieel verlies mogen lijden. De universiteiten krijgen immers nog altijd zoveel geld als vroeger. Het lijkt dan ook onzin om dat eventuele financiële verlies aan te halen als reden om de inschrijvingsgelden voor de voortgezette opleidingen vrij te laten. Met deze beslissing geeft de minister de universiteiten immers de mogelijk-

heid om toch niets te doen aan die zogenaamde 'wildgroei aan VAO's'. Of zit er misschien toch meer achter het vrijlaten van de inschrijvingsgelden?

Peter Van Rompaey

BINNENIN

VOORUIT,
BILLY THE
KID!

Sneak van deze week (pagina 4) is Free Billy, een documentaire western (pagina 6) over aanspoelende kotvissen in een futuristische superstad. Halverwege de overigens sterke plot neemt het verhaal een onverwachte wending: Billy sluit vriendschap met een stelletje roleplayende headhunters (pagina 5) die hem een job (pagina 3) op Sora (pagina's 7 tot 11) aanbieden. Hij stuurt aan op een meer actiegerichte werking en raakt op die manier vrij snel besmet met HIV (pagina 13). Hij wordt kort daarop lastig gevallen door hordes ramp-toristen en vlucht naar het intergratiecentrum (opnieuw pagina 13). Alwaar hij vergast wordt op koffie, koekjes en een bemoedigende babbel, en men hem graag begeleidt naar een happy end.



Exklusief: foto van de vorige Sora-fuif. Dertig jaar Sociale Raad: pagina's 7 tot en met 11, 16, en volgende week. (foto AMVS)

GROEP T INGENIEURS MET VISIE
INDUSTRIËLE HOGESCHOOL LEUVEN

(advertentie)

Campus Blauwput • Vuurkruisenlaan 4 • 3000 Leuven • Telefoon 016 230850 • Telefax 016 228343

Alle lezersreacties kunnen bezorgd worden op het redaktiesekretariaat in de 's Meiersstraat 5, 3000 Leuven.

De brieven moeten betrekking hebben op in Veto behandelde onderwerpen of op Leuvense (studenten)aktualiteit. Anonieme brieven komen nooit in aanmerking: de schrijver moet steeds naam, studietoelgang en adres bekendmaken. Slechts uitzonderlijk, en na uitdrukkelijk en gemotiveerd verzoek, kunnen ze weggelaten worden in Veto.

Brieven die langer zijn dan 35 regels van 68 aanslagen (spaties inbegrepen), wat overeen komt met ±1,5 getikte bladzijde met dubbele interlinie) worden in principe ingekort. De redactie behoudt zich het recht voor brieven niet te plaatsen.

Racisme

Graag een reactie en een antwoord op het tentatieve artikel rond de betoging 'Geen gezeur, beken kleur' van Veto 9.

Ik zou er willen op wijzen dat er naast de klein-linkse bewegingen ook verschillende werkgroepen en organisaties van Genoeg (Groen Jongeren-netwerk) en mensen actief binnen Agalev aan de betoging deelnamen.

Naast de activiteiten van het front (politieke vluchtelingen, gemeenteraad) en Objectief, werden ook de komende activiteiten van Ster (Studenten tegen Racisme), een werkgroep van Genoeg die op een creatieve manier wil bezig zijn rond een multikulturele samenleving, voorgesteld.

"Een deel van het front wil gewoon vechten..." Neen! Een groot deel van de aanwezigen wou op een creatieve, ludieke manier bouwen aan een samenleving zonder racisme en fascisme en opkomen voor gelijkheid en solidariteit. De xenofobie, het onveiligheidsgevoel, het gevoel van onmacht, kun je enkel bestrijden door mensen op een positieve manier bij je actie te betrekken, door mensen in contact te laten komen met andere culturen. Wat niet wil zeggen dat men de mensen niet meer moet informeren of dat er geen betogingen meer mogen zijn.

Objectief en Agalev: als overtuigd antiracist heb ik, net als vele andere Agalev'ers, meegewerkt met Objectief (400 handtekeningen). Ik heb dus zelf kunnen zien hoe de PvdA en aanverwanten elk platform trachten te monopoliseren, Objectief (en bijgevolg ook de migranten) te misbruiken voor eigen propaganda, eigenbelang. Dit zorgt ervoor dat vele jongeren hun geloof in de antiracistische beweging verliezen.

Inhoud: Objectief eist gelijke politieke en sociale rechten voor Belgen en Belgen (migranten) na vijf jaar automatisch Belg zijn geworden). Het paternalistisch denken primeert.

Agalev blijft streven naar gelijke politieke en sociale rechten voor Belgen en migranten door te pleiten voor actief en passief stemrecht voor Belgen en migranten op alle niveaus (ongeveer 50 procent van de bevolking staat achter dit voorstel) en andere

(advertentie)



"Scenery is fine, but human nature is finer" (J. Keats, 1818)

Een selecte clubje van vreemdsoortige wezens waart rond in dit provinciedak dat we gezamenlijk Leuven noemen. Hun drinkplaats (zie hoofding) is genoegzaam bekend. Hun kleren zijn duur en duister (Permeke-tinten verdienen de voorkeur) en met het staal van hun bril-monturen kan men onderuwsen wel een kleine Eiffeltoren bouwen.

Zij onderscheiden zich in de omgang door een leguaanachtige koudbloedigheid en zelfs wanneer ze zich uitputten in gestunelde 'hartstocht' omringt hen de waanwijs als een verkillend fluïdum. Nochtans is in principe iedereen vrij om deel te nemen aan hun rituelen, aan hun masterclasses, hun kolokwia, hun vernissages, partijtjes, trouwfeesten (ja, ze produceren soms zelfs een nageslacht), hun recepties enzovoort. In hun foyers is iedereen welkom (prijzen zijn democratisch-gesubsidieerd) doch op enkele voorwaards:

- Je moet zoveel mogelijk je gezicht laten zien en laten blijken dat je hun gezelschap veruut verkiest boven dat van het plebs.

- Je moet bereid zijn om hun cultuurkoeterwaals te leren, hun films te zien,

hun voorstellingen (alle voorstellingen), hun boeken te lezen. Offer heel je jonge leven en al je relaties op aan het dorgronden van wat zij kunst noemen.

- Je moet jezelf oefenen in het spuien van hermetische recensies.

- Je moet je toch min of meer kleden zoals zij. Let op! Dit is moeilijker dan het op het eerste gezicht lijkt. Een goede vuistgreep: draag altijd minstens een stuk dat hallucinant prijzig is, de rest mag tweedehands zijn.



- In het algemeen moet je in het leven staan als een veyeur. Je hebt briljante meningen in verband met de idolen van je klan zonder dat je zelf iets presteert. Je organiseert en bekomentarieert en denkt dat jij en je kulturele voorhoede de kunst moeten uitleggen aan, ja zelfs verdedigen

tegen, de kunstenaars.

Wanneer ik dan vermeem dat deze Orde, via de kunstencentra, een vinger in de pap heeft bij de subsidiering van bijvoorbeeld jonge teatergezelschappen, dan maakt mij dat jaloeers en angstig.

Jaloeers, ik geef het gif toe, op hun arsenaal van diploma's, hun theoretische bagage en hun kennis van alle details. Ook op hun zelfdiscipline en religieuze toewijding. Op het schijnbare gemak waarmee ze zich bewegen tussen Parijs, New York, Tokio enzovoort.

Ik twijfel dan ook niet aan hun competentie, wel aan hun menselijkheid. Ze zijn zo ongelofelijk hard nener. Wat gaat er boven hun ambitie? Niet liefde, dat is al meerdere malen empirisch bewezen. En als er morgen in hun kringen iemand ostentatief opschuift naar de rand van de afgrond, wat doen ze dan? Een filosofisch diskours over transgressie citeren? Zorgen dat zijn zelfmoord tenminste dramatisch verantwoord is? Ik heb zo mijn vermoedens.

Maar er is meer. Er is het onbehaaglijke gevoel wanneer ik 's nachts het Stuc verlaat. Je ziet ze nooit eten. Ik kan me ook niet herinneren ooit hun spiegelbeeld te hebben gezien. En waar zijn ze overdag? In hun designdoodskast van 'Comme des Garçons' misschien?

AW

Kolofon

Veto
's Meiersstraat 5
3000 Leuven
016/22.44.38
016/22.04.66

Jaargang 21
nr. 11
28 november 1994

Ver. uitg. Peter Van Rompaey,
's Meiersstraat 5, 3000 Leuven

Hoofredactie:
Kris Jacobs

Redaktiesekretaris:
Peter Van Rompaey

Redactie:
Karel De Weerdt, Henk
Dheedene, Serge Franchoo,
Joris Janssens

Doka: Kristof Braekeleire, Karel
De Weerdt, Joris Dox, Jan Raes,
Laurens Snijsman, Katrin
Vandenbosch

Medewerkers: AW, Mieke
Deceuninck, Ilse Frederickx,
Petra Maris, Gert Meesters,
Kristien Michiels, Liesbet
Nysen, Olivier Remy, Steven
Renette, Frank Ribbens,
Roel Staes, Ronny Tielen,
Elke Van Campenhout,
Joris Vandenhouthe

Layout en vormgeving: Kristof
Braekeleire, Nadja Delbarre,
Karel De Weerdt, Henk
Dheedene, Serge Franchoo,
Martijn Graumans, Kris Jacobs,
Joris Janssens, Gert Meesters,
Jan Raes, Frank Ribbens, Joris
Vandenhouthe, Barbara Van
Hoestenbergh, Peter Van
Rompaey

DTP: Filip De Keukeleere,
Hans Vandenabeele,
Steven Van Garse

Tekeningen: Kristof Braekeleire

Eindredactie: Serge Franchoo en
Barbara Van Hoestenbergh

Met dank aan: Archief en
Museum van het Vlaams Studentenleven

Zetwerk en publiciteit
Alfaset Leuven (016/22.04.66)
Drukkerij Artoos (Kampenhout)
Oplage 9000 exemplaren
ISSN-nummer 0773-5162

Abonnementen
Studenten: 250 fr, niet-studenten:
350 fr, buitenland: 600 fr,
steun vanaf 1000 fr,
over te schrijven op
rek. nr. 001-0959719-77

Redactievergadering
iedere vrijdagmiddag om
15.00 u

HERINNERING



APTIVA 486SX/33 BUREAUMODEL

- Processor 486 SX/33 Mhz
- 4 MB RAM
- 270 MB Harde Schijf
- SVGA Scherm

- Inclusief :
- IBM PC DOS 6.3
 - MS Windows 3.11
 - MS Works 3.0
 - AptivaWare
 - 12 Maanden garantie
 - 6 maanden HELPWARE (telefonische bijstand 24 uur op 24, 7 dagen op 7)

43.900 BFR

BTW INBEGREPEN

APTIVA 486SX/33 MULTIMEDIA

Idem als het Bureau model met

EXTRA:

- CD ROM speler, dubbele snelheid
- Soundblaster 16 geluidskaart
- 2 actieve luidsprekers
- CD Photo Gallery
- CD Multimedia Gids
- CD Aptiva Recovery
- CD Theme Park, Scooter's Magic Castle, Kid Pix

54.900 BFR

BTW INBEGREPEN

Voor meer informatie kan U bellen naar Mainware : Hilde Spreutels 02-467.54.55

Demonstratie & verkoop van deze toestellen (uit voorraad) op de **COMPIR BEURS** 7 & 8 december, van 13.00 tot 20.00 u in het Atrium van de Generale Bank, Leuven.

!!! U kan uw toestel onmiddellijk meenemen !!!

Aptiva, Apsoluut Apsurd veelzijdig

vraag de Belgische nationaliteit krijgt.

Thierry Laenen

Nvdr. In het betreffende artikel stond: "het front wil gewoon vechten voor gelijke rechten voor vreemdelingen en Belgen..." Wie over zulke onbenulligheden valt, zal nog veel tegen deze harde wereld moeten vechten.

Johnson

Hello rangers van de redactie, nog veel shoot-outs! Zoals die van Bart 'Poker Face' Eeckhout met Marcel 'Tricky' Janssens (of is het al Johnson?)

Sommige dingen zijn alleen in de KU Coral mogelijk. Johnson geeft les in China tijdens de studentenrepressie. Johnsons medewerkster in de Kultuurkommissie (Chain Gang) neemt ontslag wegens het gesjoemel. Johnson strijkt een staatsprijs op omdat eerst de benaming op vraag is veranderd. Johnson schiept het tot politiek adviseur en prompt veroordeelt het Rekenhof de vriendjespolitiek rond de kulturele ambassadeurs (zie ook de partiturenroof). Enzovoorts, enzovoorts.

In een privé-saloon hadden ze zo iemand al lang buitengewipt. Maar in de KU Coral blijft Tricky Johnson de tapper.

Voor wanneer hiet een 'Pale rider'? Get ready, boys!

Ludo 'Lone Wolf' Allaerts

Rechtzetting

In het artikel 'Omstreden eredoctoraat voor Hella Haasse' van vorige week, stond te lezen dat Nelson Mandela eredoctor is aan deze universiteit. En dat klopt niet. Nog een pijnlijke flater betrof Gerard Mortier. Dat de komponist Benjamin Britten twintig jaar geleden niet in aanmerking kwam voor een eredoctoraat wegens zijn homoseksualiteit, is juist. Dat Mortier niet kon gezien dit precedent, is niet waar. Onze excuses.

Tikkantoor Devano
016/490.890

Tekstverwerking
Laserprinting ★ Lay-out
Tekstinbreng

Boeken, tijdschriften, cursussen, thesissen, ...

Gespecialiseerd in
wetenschappelijke materies
Professionele aanpak
Jarenlange ervaring

T. & K. Van Nooten-Dehaes
Lodewijk van Velthemstraat 31
3020 Herent (Veltem-Beisem)

De jobdienst doet met u mee Suzanne heet Brigitte

Studeren kost geld. Cd's, filmtickets, pintjes of een lief trouwens ook. Het is meteen zowat het voornaamste motief van studenten om te gaan aankloppen bij de jobdienst van de universiteit. Of beter gezegd bij Brigitte De Baets, ook wel de Suzanne van de KU Leuven genoemd. De wanhopige jobhonger van de student bezorgt haar een dagtaak. In ruil stelt Brigitte alles in het werk om de sollicitant aan een job te helpen. Eerlijk is eerlijk.

De studentenjobdienst van de KU Leuven is gehuisvest in het Van Dalekollege in de Naamsestraat. Elke dag kan je er tijdens de kantooruren terecht in de hal. Daar hangen ad valvas de beschikbare jobs uit. Op steekkaarten wordt kort geschetst wie waar en wanneer voor wat gevraagd wordt en hoeveel je ervoor betaald wordt.

wordt dan overbodig. Zo kan men tijd winnen maar gaat ook een voorafgaande selectie verloren. De vrees bestaat dat dan werklozen, asielzoekers, steuntrekkers of minder geschikte studenten aan de deur van de werkgever zullen staan. Het is een experiment.

Konijn

Werkgevers zijn immers vaak kieskeurig. Op de steekkaarten staat soms expliciet vermeld dat bijvoorbeeld vrouwen en niet-EU vreemdelingen zich niet hoeven aan te melden. De nadrukkelijke vermelding "Nederlandstalig" ervaart Brigitte in de meeste gevallen ook als een bedekte term voor "hoogblond en van het Kaukasische ras". Ze weet wel dat het onwettelijke eisen zijn, maar liever dan die bepalingen overnemen te laten wil ze de vooraf kansloze studenten een illusie besparen. Hardnekkige kandidaten mogen het nog altijd proberen, maar zelf voelt Brigitte zich niet geroepen om op de barricades te kruipen. Ze geeft er de voorkeur aan een goede verstandhouding op te bouwen met haar werkgevers, om hen zo op termijn met zachte hand wat 'political correctness' bij te brengen.

Werkgevers zijn immers onmisbaar in het systeem. Rechtstreeks aangesproken door Brigitte of via mondiale reclame belanden ze op de studentenjobdienst. Een financieel voordeel voor de werkgever is er enkel bij studentenarbeid in de zomervakantie. Maar de bemiddeling door de jobdienst is gratis en studenten blijken doorgaans goede werkrachten te zijn. Motivatie, specifiek opleidingsniveau en flexibiliteit wat avond- of nachtwerk betreft, zijn de voornaamste eisen. De meeste jobaanbiedingen liggen dan ook in die lijn. Veelal korte opdrachten, één derde huis-, tuin- en keukenklussen bij partikulieren, de rest in de bedrijfswereld. Het gaat meestal om ongeschoolde arbeid, naast computergerichte taken of vertaalwerk. Brigitte was niet weinig trots toen ze na lang zoeken een student vond met kennis van tandtechnische terminologie voor Japans vertaalwerk.

Bis

In vijf jaar tijd verduubelde het aantal behandelde gevallen op de jobdienst bijna. De werkmiddelen stegen met 10 procent. Een kronische overbelasting van de dienst is het logische gevolg. Brigitte zou daarom graag in de drukke periodes een extra medewerker naast zich hebben om de vloed aan vragen te verwerken. Die verzuiming blijft voorlopig niet meer dan een droom. Wel concreet is de invoering van een nieuw soort steekkaarten. De werkaanbiedingen die geen extra uitleg behoeven, zullen weldra aan een apart uithangbord geafficheerd worden met het contactadres van de werkgever erbij vermeld. Een gesprek met Brigitte

Herhaling

Proefkonijn spelen voor medische experimenten kan natuurlijk ook. Kettingverkoop en repetitorenburro's stuiten echter op het etisch veto van de jobdienst. Ook werkgevers waar-

Deze dame houdt uw koopkracht op peil

(foto Katrin Vandenbosch)

mee men slechte ervaringen heeft gehad, hoeven niet te rekenen op een tweede kans.

Het zijn vooral licentiestudenten of bidders die een bijverdienste zoeken. Interview- of enquêtewerk is vrij populair wegens de zelfstandigheid en de vrije werkuren. Betrekkingen bij banken of grote bedrijven zijn ook zeer geëerd, het staat immers mooi op het curriculum vitae. Sommigen doen het gewoon om iets nuttigs om handen te hebben of om ervaring op te doen, maar geld blijft natuurlijk de belangrijkste beweegreden.

Mevrouw

Trouw aan haar sociale opdracht probeert Brigitte voorrang te geven aan hen die een job het hardst nodig hebben. Daar horen vaak buitenlandse niet-EU studenten bij. Voor hen stelt zich echter een extra probleem. Een kronkel in de Belgische wetgeving bepaalt dat zij geen lessen mogen brengen om te gaan werken. Een maatregel die stelselmatig wordt toegepast.

Heb je geluk en raak je aan een job, dan kan het natuurlijk nog altijd fout lopen. Problemen met de betaling is de meest gehoorde klacht. Geen nood, Brigitte leeft met u mee. Als je eigen pogingen weinig succesvol zijn, zet Brigitte graag de boosdoener onder psychologische druk om tot betere gedachten te komen. Volhardt hij in de boosheid, dan neemt ze de juridische dienst van de KU Leuven onder de arm en slijpen ze hem samen naar de arbeidsinspectie. Het dreigement is meestal afdoende.

Divers

Naast de universiteitsjobdienst zijn er ook nog heel wat interimburo's actief in Leuven. Voor een vakantiejob kan je ook steeds bij hen terecht. Gedurende het jaar zijn Unique Interim, T-interim en Gregg echter minder in studenten geïnteresseerd. Ze wijzen op de onregelmatige beschikbaarheid van studenten en de problemen die er kunnen ontstaan met kinderbijslag en belastingen. Interlabor, Crefys, Manpower, Flex en Adia doen minder moeilijk. Toch maken de studenten slechts een gering deel van hun werk uit. Het gaat meestal om poetswerk, telemarketing of jobs in de horeka. Soms gebeurt het wel eens dat een interimburo zelf te weinig studenten in het bestand heeft. Dat lost men handig op: "Dan bellen we Brigitte!" "Ja, er bestaat natuurlijk een gevaar van vereenzelviging van de dienst met één persoon," glimlacht mevrouw De Baets.

Kristien Michiels
Joris Vandenhoutte

Voor jobaanbiedingen, advies of met klachten kan je steeds terecht bij Brigitte De Baets op de Studentensjobdienst in het Van Dalekollege, Naamsestraat 80, telefoon 28.44.34.



UITSLAG GASTHUISBERGTRPHY 1994

JONGENS:

Tom Vertommen, Gert Van Wezer, Koen Van Tulder (VTK, Verpleger, Erasmus) 9:44
Wim De Cock, Dirk De Cock, Raf De Cock (VTK, VTK, VTK) 9:55
Dirk Leman, Johan Maes, Filip Dehing (VTK, VTK, VTK) 10:41
Johan Daris, Pascal Sohie, Peter Wuyls (Industria, Industria, Industria) 10:43
Dieter Penskens, Pieter Gillard, Yves Billet (Medica, Medica, VTK) 10:48

MEISJES:

Inneke Mathot, Sofie, Nathalie (LBK, LBK, Medica) 13:26
Ilse Van Neck, Marianne Vanhuf, An Menssens (Apollon, Apollon, Apollon) 14:24
Anik De Groof, Griet Lambaerts, Ruth De Bie (Wina, Apollon, SHH) 14:42
Ellen De Bie, Kristien De Wilde, Isabelle De Smul (Apollon, Apollon, Apollon) 14:55
Katrien Nijs, Katleen Seps, Myriam Ceuppens (LBK, Psycho, Psycho) 16:12

GEMENGD:

Olivier De Smul, Isabelle De Smul, Pascal Van Loo (Apollon, Apollon) 10:36
Erik Beatse, Miek Derudder, Jan Verweken (LBK, Apollon, Ekonomika) 11:14
Stijn Janssen, Jos Maes, Annick Maes (VTK, VTK, VTK) 11:44
Tony Van Ginderachter, Raf Nathalie, Adam (VTK, Klio, Medica) 11:59
Bart Vingerhoeds, Koen Vandenbosche, Maaiken Vander Plaetse (Medica, Medica, Medica) 12:00

PRESIDIO CUP:

Sixten, Merjer (Crimen) 13:59
Kor Van Hoof, Geert Moens, Maarten Verwaest (Wina, Wina, Wina) 14:10
Els Delaye, Els Nerickx, Sophie Adriaens (Farma, Farma, Farma) 14:48
Piet Van den Hende, Gert Doucet, Nico Nelissen (Industria, Industria, Industria) 15:18
Ilse Delobelle, Katrien Menten, Elke Nevelsteen (LBK, LBK, LBK) 19:11



ONBEGRENSEDE SKIMOGELIJKHEDEN

op topniveau tegen "low-budget" prijzen!

Kom langs voor info in ons agentschap:

NAAMSESTRAAT 16, Leuven

of bel 016/22.39.55

Open van 9 tot 13 u. en van 14 tot 17 u.

Extra skipermanentie op ma en do van 20 tot 22 u.

(advertentie)

't Schild ...
van Loven
Studentencafe Oude Markt 4



Vraag onze speciale voorwaarden voor

SPAGHETTI-AVONDEN en VATEN



Tot 24 DECEMBER

PINT, COLA & SPA

aan 35 BF

Iedere DONDERDAG D.J.
vanaf 22 UUR



Life Style
Center

Penitentiënstraat 13
3000 LEUVEN
(zijstraat Mechelsestraat)
Tel. & fax 016/20.14.09

FITNESS
AEROBICS
STEAEROBICS
CARDIOFUNK
SAUNA
ZWEMBAD
STOOBAD
VOETBAD
RELAXRUIMTE
ZONNEBANKEN
SNOOKER
AMERICAN POOL
BOWLING



advertentie

Amnesty Internationalwerkgroep bij het VRG

Een lastpost van wereldformaat

Deze week organiseert de VRG-kern van Amnesty International een vierdaagse van de mensenrechten. Ook in de Leuvense studentenwereld krijgt deze organisatie vaste voet aan de grond.

Toen in 1960 twee Portugese studenten tot zeven jaar cel werden veroordeeld voor hun te scherpe kritiek op de regering, kroop een zekere Peter Benson in zijn pen en schreef een vlammend artikel over de kwestie in de Britse krant The Observer. Hij riep op om gedurende een jaar een campagne te voeren voor de vrijlating van hen die voor hun overtuiging gevangenen zitten. Dit kende zulke reacties in de media dat hij daarna besloot om "een permanente beweging ter verdediging van de vrijheid van meningsuiting en godsdienst" op te richten. Het initiatief zou in 1962 uitgroeien tot Amnesty International.

Ruim

Amnesty International baseert zich op de 'Universele Verklaring van de Rechten van de Mens'. In tegenstelling tot wat velen denken, beperkt Amnesty International zich maar tot enkele artikelen uit deze verklaring. Ze zet zich met name in voor de onmiddellijke en onvoorwaardelijke vrijlating van gewetensgevangenen, een eerlijk en tijdig proces voor politieke gevangenen, de afschaffing van martelingen en de doodstraf en de stopzetting van buitengerechtelijke executies en 'verdwijningen'.

De laatste jaren komt er echter toenemende kritiek op het universeel karakter van de mensenrechten. Recent heeft een medewerker van het Centrum voor grondslagenonderzoek van het recht erop gewezen dat vooral derde-wereldlanden moeilijkheden hebben met het westerse individualistische mensbeeld dat zou zijn doorgevoerd in de mensenrechten. Dat zou bijvoorbeeld tot uiting komen in formuleringen als "Eenieder heeft recht op..." Anderzijds is het zo dat mensenrechten nog moeilijk afdwingbaar zijn als elk land er een aparte interpretatie aan zou geven of zou verwerpen op basis van onverengbaarheid met de lokale cultuur.

Iedere dag ontvangt Amnesty International een karrevracht informatie over schendingen van de mensenrechten uit de hele wereld. Aangezien men niet altijd de oorsprong van deze bronnen kan terugvinden, wordt elk bericht zorgvuldig nagegaan en beoordeeld. Zo kan Amnesty International goed op een ruime geloofwaardigheid.

Letter

Inhoudelijk tracht Amnesty International vooral de publieke opinie te sensibiliseren. Dat Amnesty International daarbij ernstig wordt genomen, bewijst de ruime weerklank die hun rapporten krijgen. Op basis hiervan heeft Amnesty International trouwens vertegenwoordigers bij de VN, de Unesco en de EU. Amnesty In-

ternational geeft advies bij het opstellen van verdragen en draagt ertoe bij dat de internationale normen door de regeringen beter geëerbiedigd worden. Mede dankzij Amnesty International kan men stellen dat de mensenrechten geëvolueerd zijn van softlaw, dit zijn moeilijk afdwingbare regelingen die daardoor dode letter blijven, tot een juridische discipline met haar op de tanden.

Politie

Door de enorme hoeveelheid post die Amnesty International ontvangt, is men goed op de hoogte van de situatie van de mensenrechten in de meeste landen. Soms worden hieruit dan bepaalde dossiers gelicht en die maken vervolgens het voorwerp uit van de zogenaamde briefschrijfschijf-acties. Naar de verschillende regeringen of ministeries worden vanuit de hele wereld door sympathisanten van Amnesty International brieven geschreven om hen op hun plichten te wijzen, om uitleg te verschaffen over het concrete geval, enzovoorts. Uit de antwoorden die de mensenrechtenorganisatie ontvangt, blijkt dat haar aandacht de geviseerde instanties niet onverschillig laat. Zo ontving de Amnesty International-groep van het VRG vorig jaar het bericht van een Venezolans goeverneur dat in zijn district begane schendingen aan een onderzoek waren onderworpen.

In Vlaanderen is Amnesty International in 1976 van start gegaan. De

groepering telde eind '91 8500 leden. Binnen de organisatie zijn verschillende geledingen actief. Er bestaan lokale groepen, schrijfkernen, thuis-schrijfnetwerken en er zijn de beroepsgroepen. Deze laatste stellen hun professionele expertise ter beschikking van de mensenrechtenbeweging.

Nukleus

De VRG-kern nu maakt deel uit van de Beroepsgroep Juristen (BGJ). BGJ gaat ervan uit dat vooral juristen gevoelig moeten zijn voor schendingen van de mensenrechten. Amnesty International doet een beroep op de maatschappelijke verantwoordelijkheid van de jurist. Toch richt de VRG-kern zich niet uitsluitend tot rechtsstudenten. Mensen van alle richtingen zijn welkom op hun bijeenkomsten om te brainstormen en mee te werken rond mensenrechten. Zo wordt iedere maand een briefschrijfschijf-actie georganiseerd. Terwijl men vorig jaar expliciet werkte rond de doodstraf, behandelt de VRG-kern dit jaar drie thema's. In de eerste plaats wordt het asiel- en vluchtelingenbeleid in Europa vanuit mensenrechtelijk standpunt doorgelicht. Verder bestudeert men in hoeverre de mensenrechten worden nageleefd in het kader van de VN-operaties. Tenslotte verdient dit jaar ook het geweld en racisme bij politieoptredens de aandacht van de VRG-kern. Frankrijk werd overigens pas geleden nog op de vingers getikt voor deze problematiek, wat bewijst dat de schendingen niet enkel uit verre landen moeten komen.

Al deze activiteiten van Amnesty International worden gerealiseerd door studenten, onder leiding van



Het westerse individualistische mensbeeld

(foto Joris Docx)

drie koördinatoren en met de steun van enkele assistenten. Tot nog toe is er alleen in Leuven een groep actief maar er zijn plannen om in de nabije

toekomst een soortgelijk initiatief op te richten in Gent.

Liesbet Nysen
Steven Renette

Sneaken in Leuven

Uw wekelijkse verrassingsterapie

'Sneaken' is een populaire donderdagavondbezigheid in Leuven. De Studio's kunnen zich binnenkort zelfs verheugen in hun tweehonderdduizendste sneaker. Op 1 september van dit jaar pakte ook de programmator van Supercity uit met een sneak, naar eigen zeggen op vraag van hun klanten en enkele studentenverenigingen zoals het VRG. Wij gingen op zoek naar verschillen en overeenkomsten.

Het idee is afkomstig uit het Amerika van de jaren dertig waar deze benaming een enigszins andere lading dekte. Een sneak was een preview van een nog niet uitgebrachte film. Na de reactie van het publiek kreeg deze de nodige commerciële bijsturing en werd pas daarna in de filmzalen vertoond.

In Leuven kende de formule in een licht gewijzigde vorm een enorm succes. Rastelli, directeur van de Studio's, lanceerde in de jaren '70 als eerste in Vlaanderen zijn eigen versie van de sneak. Men bekijkt een onbekende of pas uitgebrachte film tegen een lagere prijs. De toeschouwer weet niet op

voorhand welke film hij te zien zal krijgen. Achteraf wordt naar commentaar gevraagd.

Supercity koos voor een ander concept. Bij hen betaal je de volle pot maar heb je de mogelijkheid om binnen het kwartier op te stappen en je geld terug te vragen.

Goudvis

Het verrassingseffekt is een van de charmes van de sneak. Waarop baseert men de keuze van de films? Volgens Marc Tyssens van Supercity is de selectie gebaseerd op de kwaliteit, net zoals de rest van de programmatie van de Kinepolis-groep. De films moeten hoge eisen voor acteeprestaties, script, regie, kamerawerk enzovoort. De bedoeling is de klant steeds weer te verrassen en hem niet te bedriegen door het draaien van een kwalitatief zwakke film of "een Tunesische film over de avonturen van een goudvis" — waarmee waarschijnlijk bedoeld wordt op de eerder cinefele films, een genre dat volgens Tyssens de naam film niet meer waardig is. De kwaliteitsfilms van de laatste weken telden titels als 'The Lion King', 'Blown Away', 'Killing Zoe' en 'Time Cop'.

Jan Rastelli van de Studio's hanteert minder hooggegrepen criteria: "Wij geven alles, zowel goed als slecht. Je moet de slechte gezien hebben om de goede te kunnen appreciëren." Deze houding weerspiegelt zich ook in de programmatie. In de sneaks van de laatste weken speelden zowel Zhang Yimou's nieuwe film en 'Threesome' als 'Max' en kon de afgeladen volle zaal genieten van 'Exotic', de nieuwste prent van Atom Egoyan. De Studio's maken dus wel plaats voor de cinefele film, maar wie daarop zijn

verwachtingen stelt, kan wel eens voor verrassingen komen te staan.

De Studio-sneak richt zich op de kijker "die alle soorten films weet te appreciëren", waar Supercity zich naar eigen zeggen richt op "de kritische, bewuste kijker, die een persoonlijke mening weet te formuleren."

Gluren

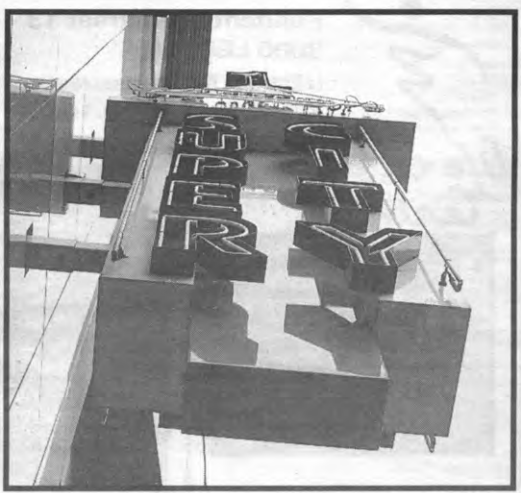
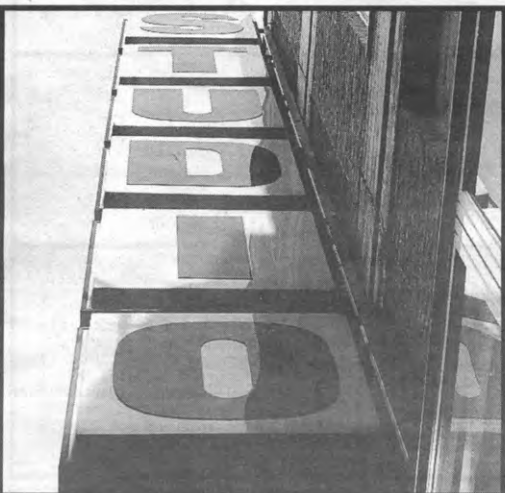
Wanneer we de reaktieformulieren van beide zalen vergelijken, lijken de Studio's zich met vragen als "Welke gevoelens heeft deze film bij jou opgeroepen?" of "Wat irriteerde je?" een beetje in het ijl te begeven. Supercity biedt een ietwat technischer tabel, die een afzonderlijke beoordeling van acteeprestaties, scenario, regie, muziek, kamerawerk en originaliteit vereist, maar die dan weer vraagt de film in banale slogan-vorm samen te vatten. De kritiek op de kijkersbeoordeling is hier echter heel wat scherper

en zet de bezoeker wellicht aan tot een iets doordachter formulering van zijn of haar bedenkingen.

Volgens Rastelli geeft ongeveer 65 procent van de toeschouwers van de Studio-sneak na de voorstelling een beoordelingsformulier af waarvan 30 procent de moeite heeft genomen om daar een commentaar bij te voegen. Hij vindt dat de teksten, sinds de vermelding van citaten in de wekelijkse Studio-folder, uitgebreider en diepgaander geworden zijn.

De Studio's overwegen geen aanpassingen in de lijn van het Supercity-beleid. De Studio's houden er immers een eigen stijl op na met stunts als een aanzienlijk aantal gratis vaten Palm bij de vertoning van 'Max' of een nieuwjaarskado in de vorm van een persoonlijk overhandigde honderd frank bij het verlaten van de zaal.

Elke Van Campenhout



(foto Kristof Braekelmeire)

Role playing games in de lift Leuven overspoeld door orken

Het rollenspel viert hoogtij. Steeds meer mensen laten hun monopoliebord voor wat het is en duiken in de wondere wereld van de fantasie. Ze doen dat aan de hand van een ingewikkeld spel, waarin verschillende personages samen een verhaal opbouwen en dat dagen tot weken kan duren. In de huid van een dwerg kruipen, je inleven in de rol van superman, oog in oog staan met een reuzendraak, in dit gezelschapsspel kan het allemaal. Een vorm van escapisme? Verkleuring van de massa? Of gewoon gezellig amusement? We trokken ons beste elfenpak aan en gingen voor u op verkenning uit.

Het is vrij moeilijk om het rollenspel te beschrijven aan iemand die het zelf nooit gespeeld of zien spelen heeft. Kort gesteld komt het neer op het volgende. De spelers krijgen elk een personage toegewezen waarin ze zich moeten inleven en waarmee ze samen een verhaal moeten opbouwen. Het kader en de algemene lijn van het verhaal worden bepaald door de spelleider. Hij is een soort supervisor die alles weet en de reglementen toepast. Zo kan er bijvoorbeeld in de loop van het verhaal plots een draak opduiken omdat een speler een bepaalde grot inging. De spelleider maakt dit dan bekend aan de speler in kwestie. Dit moet vervolgens kiezen wat hij zal doen, weglopen of zijn wapen trekken. Het gevecht wordt beslist met ingewikkelde scores die berekend worden via dobbelstenen en de karakteristieken van het personage in kwestie. Omdat het uiteindelijk de spelers zelf zijn die beslissen wat ze doen, kan het spel werkelijk alle kanten uit en ook heel lang duren. Als de spelleider in het begin bijvoorbeeld gezegd heeft dat de karakters zich in een herberg bevinden, is het mogelijk dat de spelers zich daar de hele avond ophouden zonder veel verder in het verhaal te komen.

Oorlogje

De geschiedenis van het rollenspel gaat terug op het zogenaamde 'wargaming'. In het begin van de jaren zeventig was deze vorm van mini-oorlogvoering behoorlijk populair in de Verenigde Staten. Het principe was eenvoudig. Op grote tafels werden, met volledige historische legerijes in miniatuur, heuse veldslagen uitgevochten. Enkele strenge spelregels leidden het geheel in goede banen. Gaandeweg begonnen enkele spelers echter fantasiefiguurtjes aan het spel toe te voegen. De zogenaamde 'fantasielegers' bestonden dan uit elfen, dwergen of draken, en werden aangevoerd door tovenaars of legendarische

sche helden. Deze laatste vchten op steeds kleinere schaal met hun tegenstanders. Toen ze uiteindelijk op zoek gingen naar draken en andere gedrochten in onderaardse kelders en labirint, was het eerste rollenspel een feit.

Halfling

In 1974 kwam 'Dungeons and Dragons' op de Amerikaanse markt, tot op vandaag het meest bekende en verspreide rollenspel. Na enkele jaren vond het spelsysteem zijn weg naar het grote publiek. Andere rollenspellen ontstonden, nieuwe figuren werden geboren, regels werden aangepast. 'Dungeons and Dragons' verloor zijn monopolie, maar niet zijn aantrekkingskracht. Zoals het een echte rage betaamt, vond ook deze zijn weg over de oceaan. Europa ontdekte de mogelijkheden van de fantasie in de jaren tachtig. In 1985 lag het eerste Nederlandstalige spelsysteem, 'Het oog des Meesters', in de winkel. Intussen is die versie uit de handel genomen. Het is een feit dat de meeste rollenspellen in het Engels of het Duits uitgebracht worden. Op dit ogenblik is zelfs maar één Nederlandstalig fantasiespel op de markt.

Zoals gezegd speelt fantasie de hoofdrol in het inlevingspel. Namen als 'Dungeons and Dragons', 'Schimmen en Schaduwen', 'Het oog des Meesters', het zijn stuk voor stuk verwijzingen naar vreemde werelden en merkwaardige wezens. De meeste figuren zijn trouwens afkomstig uit de trilogie van Tolkien, 'In de ban van de ring'. De avonturen hieruit spelen zich af in een fictieve wereld, Midden-Aarde, in een tijd die het best te vergelijken valt met onze middeleeuwen. Midden-Aarde wordt echter niet enkel bewoond door mensen maar ook door orken, enten, halflingen, dwergen, elfen en draken. Een onuitputtelijke bron van inspiratie dus. Toch is deze fantasiewereld niet de enige omgeving waarbinnen een rollenspel mo-

gelijk is. Er bestaan tal van spelen op andere lokaties en in andere periodes, die evengoed tot de verbeelding kunnen spreken. Science fiction, detectiveverhalen, Superman, vampieren, kartoonpersonages als Roadrunner en Coyote, het wilde Westen, het kan allemaal.

Martelen

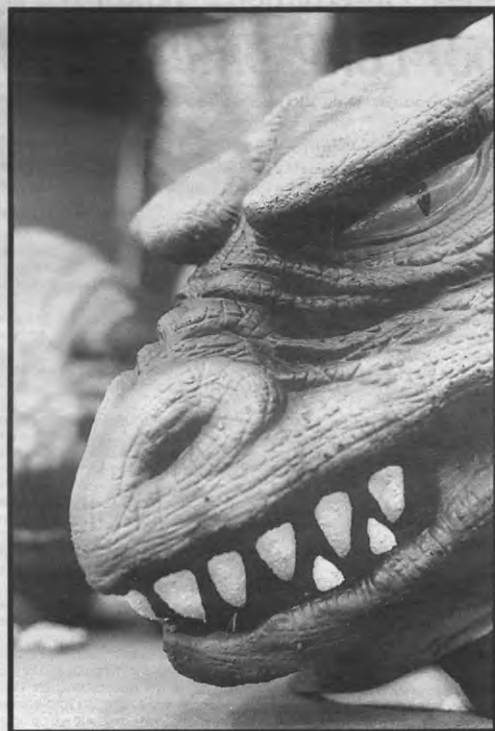
Er bestaan heel wat misverstanden rond rollenspellen. Ze worden geassocieerd met rondrennende halve garen, gehuld in een harnas, gewapend tot de tanden. De werkelijkheid is ietwat minder spectaculair maar daarom niet minder spannend. De spelers rond de tafel leven zich zoals gezegd in de rol van een welbepaald personage in. Week na week beleven ze avonturen in een fictieve wereld.

Natuurlijk zou dit zonder regels algaauw in een verschrikkelijke chaos overgaan. Daarom heeft de spelleider alle informatie bij de hand in de vorm van een regelboek en een spelscherm, waarachter hij de nog niet relevante elementen in het verhaal verborgen kan houden. Terwijl de spelers de helden spelen, die meestal samenwerken om een of ander doel te bereiken, vervult de spelmeester de rol van elk wezen dat ze op hun weg ontmoeten, vriend of vijand. Hij alleen kent het verloop van het avontuur maar de inbreng van de spelers zelf is minstens even belangrijk. Zij vullen de grote lijnen in met details. Als zij besluiten om een gebouw binnen te stappen waarvan eigenlijk geen plattegrond bestaat in het spelboek, is het aan de spelleider om die ter plekke uit te vinden. Willen de helden over een berg en is dat niet voorzien in het avontuur, dan kan hij als regisseur van het verhaal twee dingen doen: meespelen of nieuwe elementen in het verhaal weven die de helden afschrikken.

Perkament

Meestal wordt het spel niet met een spelbord gespeeld. Dobbelstenen zijn er wel en dit in alle mogelijke vormen en kleuren. Naast de bekende zeskantige dobbelstenen brengen de vierzijdige, achtzijdige, tienzijdige, twaalfzijdige en twintigzijdige dobbelstenen variatie.

Elk personage heeft heel wat gegevens achter zijn naam staan, gaande van bepaalde kwalificaties in verband met wapenkunde, spoorzoeken, martelen, sluipen, genezen van wonden, magie, grappen maken en andere kwaliteiten tot de beschrijving van de volledige uitrusting, de algemene moraal en de levenspunten. Dit



Inlevingspelletjes

(foto Karel De Weerd)

verschilt natuurlijk sterk van spel tot spel en van wereld tot wereld. Die talenten kunnen de helden maar eventueel de tegenstanders gebruiken in hun strijd. Veel hangt af van inzicht in de situaties en van het vermogen om de juiste dingen op het juiste moment te zeggen of te doen. Het al dan niet succesvol zijn van die handelingen wordt echter bepaald door de dobbelstenen. Deze bepalen zelfs de plaats en de graad van verwonding in een gevecht. Dit alles wordt dan nog eens omkaderd door extra regels, die de spelmeester altijd bij de hand heeft.

Zootje

De uiteindelijke bedoeling van het rollenspel is veelvoudig. Eerst en vooral wordt van de spelers verwacht dat ze zich zo goed mogelijk inleven in hun personage. Dat gaat niet altijd even gemakkelijk. Er zijn namelijk ook minder intelligente helden in het spel. Ook die moeten gestalte krijgen en die IQ-aanpassing loopt soms wat

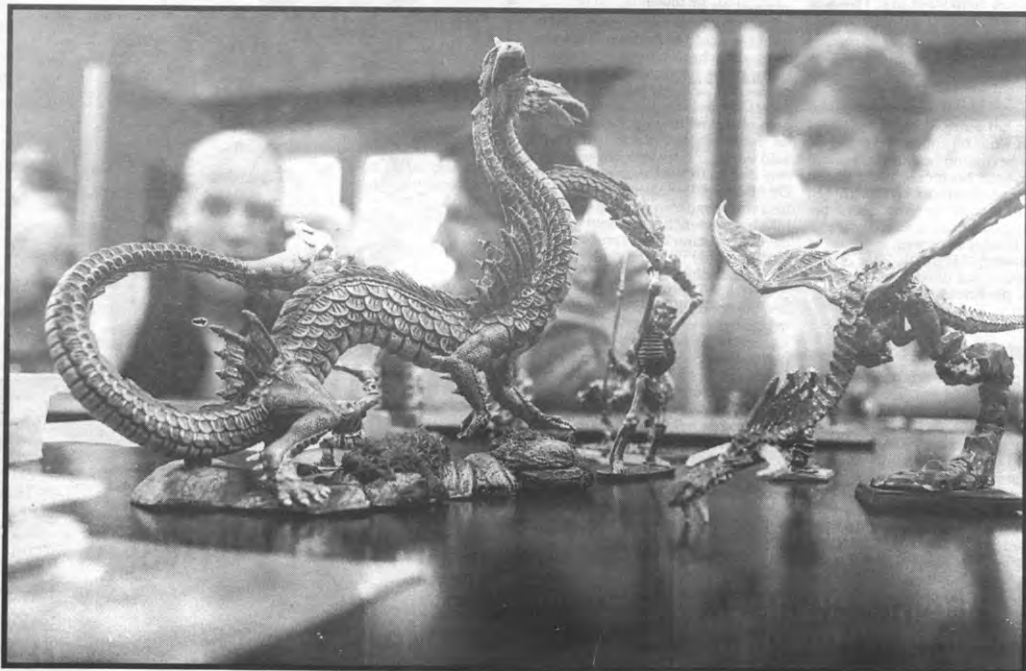
stroef. Hetzelfde geldt trouwens voor superhelden. Van hen wordt veel verwacht en aan die verwachtingen voldoen kan behoorlijk stresserend zijn. Het resultaat van een gelukke actie, of een opvolging van slimme zetten in het spel, wordt beloofd met ervaringspunten. Die kunnen echter ook in negatieve richting evolueren. In de loop van de weken (of de jaren) dat er gespeeld wordt, kan men op die manier zijn personage sterker en beter maken. Wanneer een held er dan toch het bijtje bij neerlegt, wordt de personageleuze speler zo vlug mogelijk opnieuw in het spel betrokken, maar wel zo dat de nieuwe figuur en zijn komst de logische verhaallijn niet doorbreken.

Om de sfeer van de fictieve wereld zo goed mogelijk op te kunnen snuiven wordt gebruik gemaakt van de uitreiking van rekwisieten zoals een echt perkament. Kaarslicht en aangepaste muziek horen er vaak ook bij. Plattegronden worden voor de neus van de spelers uitgetekend. Sommigen gebruiken zelf beschilderde miniatuurjes om nog beter de situatie te kunnen volgen. Wie dan toch de geharnaste ridders echt aan het werk wil zien, moet naar Dinant, waar af en toe eens een live-rollenspel georganiseerd wordt. Niet iedereen voelt zich daar thuis. Twee dagen aan een stuk een ander zijn, het lijkt makkelijker dan het is.

Cellen

Een dure hobby, zou men zo denken. Het is inderdaad zo dat de boeken met avonturen, regels en beschrijvingen die de spelmeester nodig heeft niet echt goedkoop zijn, en de attributen kunnen ook best wat geld opsloppen. Toch valt dit volgens geroutiniseerde rollenspelers best wel mee. "Uiteindelijk komt het voor ons neer op ongeveer twintig frank per uur spelen. Een goedkopere hobby ken ik eerlijk gezegd niet. Op kafee gaan kost je toch heel wat meer?" Het spreekt vanzelf dat dit opnieuw afhangt van spel tot spel en vooral van groep tot groep. Wie zich echt tot het uiterste wil inwerken in enkele rollenspellen is snel een aardige duit kwijt.

Een vlucht uit de werkelijke wereld, onmacht om echte problemen op te lossen, zo noemen de tegenstanders van deze nieuwe spelvorm het hele zootje. Puur amusement en een fijne manier om de grijze hersencellen te doen werken, heet het bij de fans. Wat er ook van zij, ons leek het in ieder geval een gezellige en leuke vrijetijdsoptie. Er echt in gaan geloven, dat is een andere zaak.



Kristien Michiels

Westernstrips worden geen natuurambassadeurs

Poor Lonesome Cowboys

Niet alleen cineasten zijn gefascineerd door de Verenigde Staten van het einde van de vorige eeuw. Ook stripscenaristen raken geboeid door de rijke historische kontekst, de konnotatie van avontuur en de weidse Amerikaanse landschappen. Westernstrips zijn als genre erg succesvol, hoewel de belangstelling ervoor toch wat terug lijkt te lopen.

Een twintigtal jaren geleden leverde Studio Vandersteen nog elke week een 'Bessy' af voor de Duitse markt. De brave viervoeter had zijn enorme succes vooral te danken aan rasgenoot Lassie en het brave, kindvriendelijke karakter van zijn baas en zijn avonturen. Halverwege de jaren tachtig werden hond en baas door scenarist Marck Meul met de teletijdmachine een eeuw vooruit geflitst om aktivist voor het World Wildlife Fund te spelen. De reeks is nooit meer dezelfde geweest, maar de omschikeling is ook algemener symptoom voor de tanende impact van het western-genre in de strip. Een andere reeks van Studio Vandersteen, 'Karl May', heeft het bijlange niet zo lang uitgehouden als de western-Bessy.

Vrouw

Maar de Vandersteen-westerns zijn enkel derivaten. De echte klassiekers blinken uit door zeer realistische tekeningen en scenario's die niet zo ver van de betere spaghetti-westerns af liggen. 'Jerry Spring' van de Belgische stripjournalist Jijé was een mooie voorloper, maar 'Luitenant Blueberry' is het modelvoorbeeld. Door de voor de jaren zestig unieke gelijkens met de filmische western en de vuile, zandrijge sfeer die door het kleurgebruik gesuggereerd wordt, hebben scenarist Charlier en tekenaar Giraud alias Moebius school gemaakt. Kwa scenario-opbouw is Blueberry misschien nog het best te vergelijken met 'XIII', de inmiddels populaire serie van de Belgen Van Hamme en Vance. In lange series van albums wordt een ingewikkeld verhaal afgewerkt. Blueberry is een rebel in het leger en een eenzamer per definitie. De belangrijkste thema's zijn indianenproblemen waarbij Blueberry zich pro-indiaan opstelt, en de burgeroorlog met een nasleep die

misschien zelfs interessanter is dan de oorlog zelf.

Nochtans is het niet zo dat de historische gebeurtenissen de overhand halen. De meeste aandacht gaat uit naar intermenselijke verwickelingen als wraak, hebzucht of liefde. Een mooi detail bij deze stripreeks is dat de stripfiguren zichtbaar ouder worden, wat in de stripwereld zeer weinig voorkomt. Met de dood van scenarist Charlier werd de reeks afgerond maar twee nevenreeksen worden met iets minder vakmanschap verdergezet: 'Marshall Blueberry' en 'De jonge jaren van Blueberry'.

De school die de thema's van Charlier en de tekenstijl van Giraud probeert te imiteren, verschilt erg in akcenten en kwaliteit. Miskleunen als 'Larry Yuma' van Nizzi en Boscarato geraken niet tot de enkels van Giraud. Maar er zijn gelukkig ook reeksen die nieuwe wegen openen. De reeks 'Comanche' werd door scenarist Greg ontworpen voor het toen nog nieuwe tekentalent Hermann, die nu de originele reeksen 'Torens van schemerwouden' en 'Jeremiah' tekent. 'Comanche' is vernieuwend door de uiterst uitgewerkte en toch soms karikaturale stijl van Hermann en de nadruk die Greg legt op de indianenkwestie. De hoofdpersoon van deze western is overigens een vrouw en de serie is minder individualistisch. Sinds Hermann alleen nog strips tekent naar eigen scenario, wordt de serie verdergezet met een minder goede tekenaar: Rouge.

De reeksen 'MacCoy' en 'Ringo' nemen vooral het burgeroorlogthema over. MacCoy is daarbij een prototype van de zuidelijke held, die erin slaagt de meest onmogelijke opdrachten tot een goed einde te brengen. De reeks illustreert ook het klichee dat een reeks na een tiental albums moet stoppen omdat daarna de inspiratie

op is en alleen het geld nog telt. De reeks 'Ringo' biedt niet veel nieuws, maar ze is van Vance en die naam staat garant voor schitterende tekeningen. Zie daarvoor 'XIII', 'Marshall Blueberry' en vele andere reeksen.

In 'Durango' van Yves Swolfs vind je de beste combinatie van Blueberry en de ekstreme spaghetti-western. Durango is de eenzame held die vaak tegen zijn zin zwakken helpt en slechterikken afslocht. De reeks is zachter getekend dan die van Blueberry maar stelt daar een cynisch realisme tegenover in tekeningen en scenario's. Durango kan bijna naast Blueberry staan. Onlangs is het twaalfde deel verschenen.

Grollen

'Lucky Luke' is de ultieme persiflage op Durango, hoewel Durango pas een dertigtal jaar na Lucky Luke ontstond. Morris maakte met zijn humoristische western namelijk een parodie op de spaghetti-westerns die door Durango prachtig in strip worden gezet. Lucky Luke is ook alleen, geweldig — schiet sneller dan zijn schaduw — en vertrekt altijd met zijn wereldberoemde solozang "I'm a poor lonesome cowboy a long long way from home." Na 64 albums en verschillende scenaristen begint de sleet er wel danig op te komen. De beste albums zijn nog steeds de afleveringen waarbij tekenaar Morris met de inmiddels overleden scenarist van Asterix, Goscinny, heeft samengewerkt.

Anderse humoristische westerns, die zich ook door de meer schematische tekenstijl onderscheiden, zijn de uitgemolken reeksen 'Chick Bill', waarbij het decor van een western enkel dient als ekskuis voor slechte grappen en grollen, en 'De Blauwbloezen', waarbij de burgeroorlog een belangrijke inspiratiebron is. De Blauwbloezen leken een nieuwe impuls te krijgen met album 35, 'Kapitein Nepele'. De naam van de kapitein moet je achterstervezen lezen en dan begrijp je dat het album een antiracistische aanklacht is. Maar het 36ste album is weer even inspiratieloos als het 34ste.

Trappersstrips vormen een speciale subcategorie van de westerns. In deze

strips staan blanke zwervers in het wilde Westen, de zogenaamde 'trappers', centraal. Het zijn solitaire jagers die blijkaar vaak met indiaansen getrouwd zijn en de andere blanke beschaving bijbrengen in hun relaties met de indianen. 'Cartland', van Harlé en Blanc-Dumont, is het harde voorbeeld van een trappersstrip. Wanneer Cartland met allerlei tegenslagen gekonfronteerd wordt, is de strip een cynisch-filosofische western. De kinderversie van Cartland is 'Buddy Longway' van de Zwitser Derib, die ook bekend is om zijn indianenstrips 'Yakari' en 'Hij die tweemaal geboren werd'.

'Cartland' en 'Buddy Longway' zijn helaas stopgezet. Het lijkt erop dat alleen de reeksen die garant staan voor grote verkoopcijfers nog de moeite waard worden geacht om uit te geven: die van de Blauwbloezen, Blueberry, Lucky Luke en Durango. Voor een genre dat zoveel schitterende strips heeft opgeleverd is het in ieder geval een slechte zaak als blijkt dat cowboys milieu-aktivisten moeten worden om

Gert Meesters

Vorig nummer

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
1	P	R	E	M	I	S	S	E	A	
2	R	A	D	O	N	I	M	A	M	
3	I	D	E	M	S	K	I	F	F	
4	M	Y	N	V	A	E	T	E		
5	A	S	R	A	T	E	L	T		
6	B	P	E	D	E	L	L	A		
7	O	B	I	E	R	T	A	M		
8	N	O	Z	E	M	M	A	K		
9	N	A	Z	I	M	O	R	E	N	
10	A	A	S	S	E	R	T	I	E	



Nog westerns in het Stuc

Ali Baba was een vrouw

'The Naked Spur' werd vorige week vertoond als openingsfilm van de westernretrospektieve van het Stuc. Een merkwaardige keuze als je weet dat er heel wat sterkere films op de affiche staan. Dingen als 'Forty Guns' bijvoorbeeld. Maar de openingsreceptie was dan weer wel geslaagd.

'The Naked Spur' (1952) van Anthony Mann is deze week opnieuw te zien in het kader van de retrospectieve. Vorige week kon u in Veto al iets lezen over 'Winchester '73', de eerste film van deze regisseur in het western-genre. Mann draaide in de jaren vijftig heel wat westerns met James Stewart. De regisseur is bij westernfreaks vooral bekend om de fijnzinnige karaktertekening van zijn hoofdpersonages en de opvallende rol van het landschap in zijn films. Belangrijkste kritiek op zijn werk is dat hij de konventies van het genre zo weinig in vraag heeft gesteld.

'The Naked Spur' is het verhaal van Howard Kemp, gespeeld door James Stewart. Hij is een man die premies jaagt om zijn tijdens de burgeroorlog kwijtgespeelde ranch terug te kunnen kopen. Op zijn speurtocht naar een gewetenloze misdadiger moet hij noodgedwongen de hulp aanvragen van twee al even hebzuchtige metgezellen, een naieve goudzoeker en een onbetrouwbare kavaleriesoldaat.

Hun tocht door de Rocky Mountains is echter meer dan een uitstapje langs mooie plaatjes. Net zoals bij de andere films van Anthony Mann doet het landschap niet meer dienst als pittoresk en vrijblijvend decor of als illustratie van de monumentale grandeur van de helden, maar is het de plaats waar de morele kwaliteiten van de protagonisten worden getest.

Hier bracht Mann wel enige vernieuwing in het genre.

Daar waar bij zijn voorgangers de ruimte bevrijding betekende, bestaat er hier geen harmonie meer tussen personages en natuur. Een berg in een Mannfilm moet gegarandeerd beklommen worden, snelstromende rivieren blokkeren de weg, en zowel in 'Winchester '73' als in 'The Naked Spur' wordt het ultieme vuurgevecht tussen de hoofdpersonages uitgevochten in de wilde natuur.

Natuur

Jammer wel dat een boeiende film met een subtiel karakterisering op het einde de nek wordt omgewrongen door een geforceerd didaktisch slot. Daarin neemt cowboy Kemp op nogal konventionele wijze de moreel juiste beslissing om het lijk van zijn zozeer begeerde prooi te begraven in plaats van het in te leveren tegen een beloning van vijftienduizend dollar. Op zo'n moment werd het echt tijd dat de spaghettiwestern eens de nadruk ging leggen op de hebzucht van die koejongens en hun morele grootsheid ging ontmytologisieren.

Hoogtepunt 'Forty Guns', een film uit 1957 van Samuel Fuller, moraliseert dan veel minder. De film balanciert op de fijne grens tussen spannende actiefilm en lekker patetische tearjerker. Op meer dan één wijze ondergraaft de film de konventies van

het westerngenre. 'Forty Guns' is bijvoorbeeld een van de weinige westerns uit die periode met een sterke vrouwelijke hoofdrol.

In de prent regeert Jessica Drummond, een rol van Barbara Stanwyck, op despotische wijze over het legendarische stadje Tombstone. Griff Bonell, gespeeld door Barry Sullivan, en zijn broers komen van ver om daar eens orde op zaken te gaan stellen. Maar de zaken worden pas echt ingewikkeld wanneer er tussen Griff en Jessica een destructieve romance ontstaat. Dit alles leidt langsheen een hele ketting van klimaksen, met als uiteindelijk hoogtepunt het moment waarop de grootste schurk van Tombstone en Griff een duel uitvechten met Jessica als levend schild.

Zo is dit uiteindelijk een film geworden die vooruitloopt op de meer dubbelzinnige westerns van de jaren zestig. Een eerste besef van de beperkingen van het vooruitgangsideaal en de expansiedrang van de blanke man begint door te dringen in de western. Het is een prent waarin het morele besef van de held naar het einde van de film toe aan het wankelen wordt gebracht. Maar uiteindelijk moet u naar 'Forty Guns' ook gaan voor die prachtige muziek, gebracht door een aandoenlijk zingende cowboy. U brengt maar best een overlevingsvoorraad zakdoekjes mee.

Joris Janssens leggen op de hebzucht van die koejongens en hun morele grootsheid ging ontmytologisieren. 'The Naked Spur' van Anthony Mann wordt nog vertoond op maandag 28 november om 22.30 u. 'Forty Guns' van Samuel Fuller kunt u gaan bekijken op dinsdag 6 december om 20.00 u, voorafgegaan door de korte animatiefilm 'Outrage' van Phil Mulloy. Deze voorstellingen vinden net als alle andere westerns plaats in Vlamingenstraat 83, en kosten eveneens 140/175 frank.

Dertig jaar Sociale Raad



Affiches aan Alma 1 roepen op voor een volksvergadering, januari 1968

(foto AMVS)

30 jaar sociaal medebeheer Vechten voor de democratisering van het onderwijs

Het streven naar de democratisering van het onderwijs is zowat de bestaansreden zelf van de overkoepelende studentenorganisatie aan de KU Leuven. Sociale Raad (Sora) is in 1994 een van de zes geledingen van de Leuvense studentenkoepel Loko, de historische erfgenaam van de Algemene Studentenraad (ASR) uit 1969. Bovendien is hij ook nog eens de oudste van de zes. Het is immers al ruim dertig jaar geleden dat op 14 oktober 1964 Sociale Raad werd opgericht. Tijd voor een terugblik op die lange en soms heel rumoerige geschiedenis. Wie graag schandaaltjes en leedvermaak oprakelt, leest nu best verder.

DOOR RONNY TIELEN, ILSE FREDERICKX EN OLIVIER REMY

De oprichting van een Sociale Raad kwam in 1964 niet uit de lucht vallen. Vóór de oprichting van Sociale Raad in oktober 1964 waren er in Leuven meerdere beperkte kernen van sociaal geëngageerde studenten werkzaam. Het nadeel was dat ze onafhankelijk en soms zelfs onwetend van elkaar met sociale problematiek bezig waren. Op initiatief van enkele studentenleiders werd bij het begin van het akademiejaar 1964-65 de coördinatie tussen al die verschillende groepen op gang gebracht.

De Belgische regering speelde een belangrijke rol in die groeiende coördinatie bij de studenten. Op 3 augustus 1960 kwam er een wet over de toekenning van sociale voordelen aan universiteiten en gelijkgestelde inrichtingen. Die was het antwoord van de regering op een meer algemeen gegroeide vraag naar democratische hervormingen in het onderwijs. Bovendien werd hiernaar voor een politiek op lange termijn gekozen. Op basis van de wet van 60 wordt er jaarlijks nog steeds een belangrijke toelage aan de KU Leuven gegeven.

De sociale studentenpolitiek kreeg met de oprichting van Sora een beetje meer structuur. Daardoor waren de studenten wat zekerder dat nieuwe initiatieven konden overleven. Dat een ad hoc genomen initiatief het volgende jaar doodbloede, was tot dan toe immers een groot probleem. Daarom besloot men reeds in 1965 om een permanente uit te bouwen. Sociale Raad deed daarvoor een beroep op een zogenaamde vrijgestelde, een student die tegen een geringe vergoeding het noodzakelijke secretariaatswerk op zich nam.

De studentenhuysvesting kreeg met de openstelling in oktober 1965 van de eerste zes woonblokken van de Citee (woonwijk Arenberg) ruime aandacht. Sora verdedigde het standpunt dat verdere uitbreiding van de sociale huysvesting dringend nodig was. Tussen droom en werkelijkheid gaapte echter een diepe kloof. Het oorspronkelijke Citee-project werd sterk afgeslankt. De plannen om in

Heverlee een studentenwoonwijk te bouwen dateerden reeds uit december 1961. In het *fk-blad*, het toenmalige blad van de overkoepelende studentenorganisatie, zag de hoofdredakteur het zo: "Op een terrein van 250 op 150 meter werden vijftiengint woonblokken ingeplant, met middenin een centraal gebouw met woontoren. In het centraal gebouw kwamen een restaurant, een kafeteria, een feestzaal en nog enkele andere voorzieningen." De realiteit werd heel wat minder indrukwekkend. Het torengedebou werd niet gerealiseerd en uiteindelijk werden er slechts twaalf woonblokken opgetrokken.

Citee

De revolte voor Leuven Vlaams in mei 1966 overschaduwde het einde van dat akademiejaar. Wegens de studentenrellen werd het zelfs vroeger afgesloten. Naast een Vlaamse reflex was er in het studentenprotest ook een bredere maatschappelijke stroming aanwezig. Vanaf februari 1966 voerde Sora actie om in elke fakulteitskring een sociaal afgevaardigde te kiezen. Die afgevaardigde kreeg vanaf het begin een dubbele taak mee: in de kring een sociale politiek uitwerken en zelf op Sociale Raad de kring vertegenwoordigen. Deze nieuwe structuur betekende een aanzienlijke verbetering voor de bekendheid van Sora onder de studenten. Op deze manier kregen de steeds belangrijker wordende fakulteitskringen meer inspraak in het door Sora te voeren beleid. Ze werden de steunpilaar

voor een verdere uitbouw.

In de loop van februari 1967 veroorzaakten geruchten over prijsstijgingen in de Alma's spanningen onder de studenten. Sora wenste duidelijkheid over de prijzpolitiek van de universitaire restaurants. Met dat doel richtte men in de beheerraad van Alma een prijzkommissie op. In die commissie zetelden studenten en mensen van de direktie van Alma. Zij probeerden ideeën uit te werken om het jaarlijks tekort in eerste instantie via intern beheer op te vangen. Prijzverhogingen zouden immers wel eens noodzakelijk kunnen worden en men hoopte dat daar via interne wijzigingen een mouw aan kon worden gepast. De prijs van de dagschotel was in Alma van 1954 tot 1964 konstant gebleven. In oktober 1964 was er voor de eerste maal al een verhoging van de maaltijdprijs geweest, van 24 naar 26 frank. Iedere verdere aanpassing moest door de studentenvertegenwoordigers mee beslist worden, om automatische prijsaanpassingen te vermijden.

Eind november 1967 kwam de aankondiging van een nieuwe Alma-vestiging. Het restaurant in de Tiensestraat kreeg de naam Sint-Donatus mee. Sora stelde vast dat bij het tot stand komen van dit initiatief de normale procedure niet gevolgd was. Steunend op de impliciete instemming van de studenten met een algemeen principe, namelijk de inplanting van kleinere eetgelegenheden in de stad, had de Alma-direktie een concreet project ontworpen en uitgevoerd. Aan de Raad van Bestuur van

Alma, waarin toen ook al studenten zaten, was echter nooit een uitspraak in die zin gevraagd.

Sora veroordeelde nadrukkelijk de manier waarop de studentenvertegenwoordiging in Alma voor een voldongen feit werd gesteld. De studenten hadden inderdaad wel geopteerd voor kleinere studentenrestaurants, waar meer gezelligheid, een vlottere bediening en eventueel een iets hogere kwaliteit zouden worden geboden aan prijzen in het bereik van het gewone studentenbudget. Sora stelde echter vast dat de Sint-Donatus een op professoren, personeel en ook studenten afgestemd lukse-restaurant was. Voor de studenten viel zo'n initiatief binnen de sociale sektor zeker niet te verantwoorden.

Zwaai

De opening van het restaurant op 1 december 1967 ging dan ook niet onopgemerkt voorbij. Enkele groepjes studenten hielden tijdens de openingsreceptie een opgemerkte geldinzameling "pour les étudiants nécessiteux". De Alma-direktie veroordeelde deze actie en eiste dat Sora een strenge afkeuring zou uitspreken. Onder de busdragers op de actie waren immers ook Sora-leden. Een afkeuring van de actie kwam er echter niet. De houding van de Alma-direktie zorgde intendeel voor een nog sterkere weerstand tegen de opening van de Sint-Donatus.

Op 15 januari 1968 brak een tweede revolte los rond het vraagstuk

Leuven Vlaams. De reactie op de expansieplannen voor de Franstalige universitaire afdeling, die voorzagen in een blijvende vestiging in Leuven, was zeer hevig. De Vlaamse studenten en professoren wilden niet als bij de meirevolte van 1966 geen uitbreiding van de Franstalige afdeling in Leuven. De wekenlange opsluiting van studentenleider Paul Goossens en het optreden van politie en rijkswacht gaven de progressieve kern binnen de studentenbeweging sterke argumenten om diepgaande vragen te stellen over de indeling van de maatschappij. Veel studenten die tevoren nogal argwanend of afwachtend de linkse oriëntering hadden gadeslagen, werden door de praktijk van de dagelijkse stakingsorganisatie meegesleurd. Er volgde een radicale invraagstelling van de maatschappij in het algemeen en van de statisch gebleven universiteit in het bijzonder. Een sterke zwaai naar links zette zich als gevolg van dit gebeuren door.

De linkse evolutie in de studentenbeweging had vanzelfsprekend ook gevolgen voor Sora, al werd de raad in 1968 aan haar linkerzijde door de Studentenvakbeweging (SVB) voorbijgestoken. De SVB was in maart 1967 opgericht binnen het Katholiek Vlaams Hoogstudentenverbond (KVHV). De revolte van mei 1966 had de aanleiding gevormd voor een democratische omwenteling in de studentenmentaliteit. Daardoor werd de groei van een bewuste linkse kern mogelijk.

In november 1968 nam Sora nog deel aan een aktie rond informatierecht. Deze aktie ging van start omdat het overleg tussen de academische overheid en de studenten over medebeheer in de academische sektor op een dood spoor zat. Sociale Raad steunde de eis om net als in de sociale sektor op alle niveaus van het universitair beleid informatierecht te vragen.

De evolutie naar meer coördinatie binnen de studentenbeweging zette zich verder door met de oprichting van de Algemene Studentenraad

Dertig jaar Sociale Raad

(ASR) in 1969. Vanaf dat moment werden ook de andere deelraden opgestart. Naast Sociale Raad kwamen in 1969 Kringraad, Kultuurraad en Sportraad het rijtje aanvullen.

JAREN ZEVENTIG

Vanaf 1970 was Sociale Raad het middelpunt van talrijke acties in het Leuvense. Sociale Raad zelf trad daarbij niet zozeer op de voorgrond, maar speelde wel een belangrijke rol als praktische organisator en stimulator van allerlei aktiekomitees. Vele studenten die in die aktiekomitees zaten, waren maar al te blij dat ze een hoop praktische zaken op de Sora-structuur konden afschuiven. Want met alleen maar vrijwilligers kon men langdurige acties wel vergeten.

Een van die aktiekomitees was het Aktiekomitee Vreemde Studenten (AVS). Dat begon eind november 1970 aktie te voeren tegen het verscherpen van de controle op het verblijf van vreemdelingen in België. Alfons Vranckx, socialist en minister van Justitie in de aan de macht zijnde coalitie van kristendemokraten, socialisten en liberalen, wilde een aantal maatregelen nemen om de immigratie van vreemdelingen aan banden te leggen. De buitenlandse studenten, waarvan er velen afkomstig waren uit ontwikkelingslanden met dubieuze regimes, zouden aan een aantal voorwaarden moeten voldoen om nog in België te mogen studeren. Een geldig paspoort, een inschrijvingsbewijs aan een Belgische universiteit en bovendien een bewijs van goed gedrag en zeden zouden noodzakelijk worden.

De hele waslijst maatregelen leidde ertoe dat aan alle universiteiten door de studenten, met steun van andere groepen, tegen de voorstellen van Vranckx werd geprotesteerd. Een massale hongerstaking, twee betogingen met telkens meer dan 5000 studenten, fakkeltochten doorheen de Leuvense werkdistricten en een reeks bezettingen brachten die eensgezindheid tot uiting. Vlaamse en Waalse studenten waren in Leuven solidair in hun verzet tegen Vranckx. De massale akties hadden tot gevolg dat Vranckx gedeeltelijk aan de studenteneisen toegaaf.

Sociale Raad kloeg in het begin van de jaren zeventig allerlei vor-



Studentenspeech bij de opening van het academiejaar 1978-79

(foto Sora)

men van repressie aan. Er waren de maatregelen van Algemeen Beheerder Guido Declercq, die de studentenbeweging in een benarde financiële positie bracht. Er was het geweld dat rijkswacht en politie in Leuven tegen studenten gebruikten. Vooral toen op 19 november 1971 een student ekonomie, Romain Cools, door een politieagent werd doodgeschoten, kwam dat duidelijk naar voren. Sora, Ekonomika en andere studentenorganisaties reageerden geschokt. De agent verklaarde dat hij een gevaarlijke dief in de kelders van het Handelskot dacht aan te treffen en dat hij daarom op de student had geschoten. De reaktie van de studenten bestond uit een kort maar massaal protest. In november en december 1971 werden duizenden studenten gemobiliseerd om tegen dit harde politietoedreden op te komen.

In 1972 werd Sociale Raad gekonfronteerd met een ander soort repressie, de eerste besparingen in de sociale sektor. Tijdens het academiejaar was er nog geen sprake van besparingen maar tijdens de vakantie doken er steeds meer hardnekkige geruchten op. In september 1972 werd inderdaad een reeks besparingsvoorstellen vrijgegeven. Sora verzette zich meteen tegen dit wetsontwerp, genaamd naar de ministers van Na-

tionale Opvoeding Claes en Hurez. De voorgestelde besparingen bestonden uit een verhoging van het inschrijvingsgeld naar 5000 frank, een beperking van het aantal buitenlandse studenten en de globale vermindering van het budget voor de sociale sektor.

De reaktie van de studenten tegen deze zware ingrepen liet niet op zich wachten. Sociale Raad organiseerde onder andere een rektoratsbezetting naast talrijke kleinschalige akties in zowat alle fakulteiten en twee nationale betogingen. Op 25 oktober betogden 7000 studenten in Leuven en drie weken later op 14 november 1972 waren er meer dan 10.000 betogers in Brussel. Op 22 november 1972 viel de regering. Niet over de maatregelen Claes-Hurez, maar — jawel — over de kwestie Voeren.

Bloedworst

De hervorming van het Belgische leger veroorzaakte in 1973 veel beroering. Naast het voorstel tot inkrimping van de duur van de legerdienst van twaalf naar zes maanden zou die hervorming ook minder positieve gevolgen gehad kunnen hebben. De keerzijde bestond uit het niet meer verlenen van uitstel van legerdienst om studieredenen. Tot half maart

1973 vonden akties tegen dit legerplan van VdB plaats. Nieuw aktiemiddel was het studentenprotest in het parlement. Onder druk van vele kanten moest VdB uiteindelijk bakzeil halen.

Sociale Raad steunde ook de aktie van Kringraad en Germania tegen de gastkolleges van de Zuid-Afrikaanse lektor Spies, een attachee van de ambassade van Zuid-Afrika in Brussel. Na een reeks akties van de studenten tegen deze vertegenwoordiger van het apartheidregime viel er op 19 december 1973 goed nieuws te vieren. Spies moest stoppen met het geven van zijn kolleges aan de KU Leuven en alle studenten die sankties hadden opgelopen voor hun rol in de anti-Spies akties verkregen de intrekking van die maatregel.

In het najaar van 1974 rolde de allereerste Veto van de persen. Het was het blad van de Algemene Studentenraad (ASR) en had als doel de werking, ideeën en standpunten van ASR aan zoveel mogelijk studenten bekend te maken. Daarmee was dit studentenblad de verderzetting van een jarenlange traditie. De overkoepelende organisatie van de Leuvense studentenwereld had al altijd, weliswaar onder steeds verschillende gedaantes, een eigen blad uitgebracht.

De standpunten en de ideeën van ASR sprongen je vanop de voorpagina van het blad tegenmoet. Onder de paginabrede titel stonden drie korpuente heren die elkaars hand vasthielden. Zij waren er afgebeeld als de symbolen van kerk, kapitaal en staat. Door deze opvallende kop was het overduidelijk dat Veto links en anti-burgerlijk wilde zijn. Als blad van ASR werd het ook de ideale spreekbuis voor Sociale Raad en de andere ASR-raden. Vanaf de eerste jaargang was Veto een blad dat niets of niemand spaarde die tegen de opvatting van democratisering inging. De naam Veto sloot trouwens op het feit dat ASR de studenten bewust wilde maken van hun positie. De universiteit was er in de eerste plaats voor de studenten en zij hoefden het dus niet te pikken dat belangrijke beslissingen over hun hoofden heen werden genomen.

Demo

Het optimisme van de jaren zestig om de democratisering van het hoger onderwijs snel te bereiken en dan te konsolideren, verdween in het begin van de jaren zeventig. De crisis sloeg toe en rond de democratiseringsgedachte werd het opens erg stil.

Vanaf 1974 werd de akties voor het behoud van de bereikte, maar beperkte democratisering zelfs toonaangevend. Men moest met erg weinig genoegen nemen. Nochtans werden andere aktiepunten zeker niet verwaarloosd. Vanaf november 1974 deed de zogenaamde Boerenaktie zelfs tijdelijk de aandacht voor andere bezigheden verdwijnen. Doordat honderden aktieve studenten de boer opgingen om de door watersnood getroffen landbouwers te helpen, kwamen andere akties echter bij gebrek aan mankracht nooit echt van de grond.

In 1976 werd het nog veel duidelijker dat er een vertraging en zelfs een achteruitgang van de democratisering van het onderwijs optrad. Het aantal studenten uit financieel minder krachtige gezinnen was in absolute cijfers wel toegenomen maar bleef nog altijd ver onder het gemiddelde. De arbeiders, lagere bedienden en kleine zelfstandigen vertegenwoordigden samen bijna driekwart van de beroepsbevolking maar zij leverden nog niet eens 30 procent van de studenten.

Spits

Het vertrek van verschillende Franstalige organisaties uit Leuven naar de UCL in Louvain-la-Neuve in mei 1977 bracht met zich mee dat tegen het begin van het academiejaar 1977-'78 in Leuven heel wat gebouwen vrijkwamen. Op 25 februari 1977 werd besloten dat alle sociale diensten van de unief in het vervallen Van Dalekollege in de Naamsestraat zouden worden ondergebracht. In afwachting van de restauratie van dit kollege werden ze gecentraliseerd rond de Jan Stasstraat en de Bogaardenstraat. De verhuis van de ASR-raden bracht Kringraad, Kultuurraad en Sportraad naar de Van Ewenstraat 2. Sociale Raad daarentegen nam haar intrek in het gebouw dat door het Centre Social van de UCL verlaten werd. Zo kwam Sora terecht in de 's Meiersstraat 5, het huidige adres.

In mei 1978 lekten de nieuwe besparingsplannen van de regering-Tindemans uit. Zij bevatten een aantal maatregelen die voor Sora volstrekt onaanvaardbaar waren. Zo konden de verhoging van het inschrijvingsgeld tot 10.000 frank, de blokkering van de subsidies voor de sociale sektor en de vermindering van de studiebeurzen voor Sora niet door de beugel. In diezelfde maand nog werden een hele reeks bezwaren vanuit het standpunt van de democratisering van het onderwijs



Neen, ook in Antwerpen.

(foto Sora)

Dertig jaar Sociale Raad

tegen deze maatregelen geformuleerd en kwam er een gemeenschappelijk front tegen de voorgenomen besnoeiingen in het hoger onderwijs tot stand.

Tientallen fakulteitskringen van de KU Leuven en de RU Gent verzetten zich samen met andere studentenorganisaties met klem tegen de mogelijke beslissing van de regering om die besparingen in het hoger onderwijs door te voeren. Tijdens de vakantiemaanden besloot de regering via volmachten tot besparingen. In september 1978 werd door Sociale Raad het sein gegeven voor 'de akties tegen de 10.000'. De volgende maanden rolden een ware stortvloed van stakingen en betogingen over Leuven. Al die opwindende gerechtvaardigd, want de verduubeling van het inschrijvingsgeld moest dienen om het snoeien in de werkingstoelagen van de universiteiten op te vangen. Een steeds groter gedeelte van de kostprijs van universitaire studies wordt zo door de staat afgewenteld op de studenten zelf.

Zwart

De discussie rond de invoering van het vijfde jaar voor Psychologie en Pedagogie was anderzijds ook de moeite waard. In spoedtempo en zonder inspraak van de studenten werd een voorstel uitgewerkt om beide opleidingen op vijf jaar te brengen. Voornaamste argumentatie: in de rijksuniversiteiten bestond deze regeling al en hun afgestudeerden stonden dus sterker op de arbeidsmarkt. De gestegen studiekost deed weinig ter zake, vond men. Bij de studenten was ook nu de meerderheid tegen. De uitloop van de discussie is echter bekend.

In maart 1979 startte de Sociale Raad een nieuw initiatief om de huisvesting van studenten door te lichten. Het doel was de dikwijls slechte situatie aan te klagen en zo tot verbeteringen te komen. Een onderzoek over studentenhuizing leidde tot het verschijnen van een 'Zwartboek van de huisvesting'.

Het jaar werd ook gekenmerkt door de nasleep van de 10.000-akties. Vanaf eind augustus 1979 werd een dertigtal studenten voor de korrektonele rechtbank gebracht op basis van allerlei vage beschuldigingen. Het was de eerste maal in de geschiedenis van de studentenbeweging dat zoveel studenten voor de rechter verschenen wegens het voeren van akties. Het was zelfs van de jaren zestig geleiden dat een student daarvoor vervolgd werd.

JAREN TACHTIG

Dat de studenten langs verschillende kanten onder druk werden gezet om niet teveel 'lastige' vragen te stellen bij het universitair beleid, bleek ook uit de opening van het academiejaar 1980-'81. In de studentenspeech hekelde Karel Meganck, toen voorzitter van Sociale Raad en woordvoerder voor ASR, vooral de besparingen. Dat die niet op een rechtvaardige wijze werden doorgevoerd, werd overbloeid in de studentenspeech aan de kaak gesteld. Het professorenkorps probeerde via voetgetrappel Meganck het woord te ontnemen. Deze censuur was een wel heel overtuigend bewijs dat de speech een gevoelige plek had geraakt.

De beginmaanden van 1982 stonden helemaal in het teken van de betaalstaking in Alma. Sociale Raad reageerde daarmee tegen een forse prijsstijging met vijf frank van de Alma-schotels. Bovendien moest je vanaf nu je soep en dessert ekstra betalen. Vroeger waren die in de basisprijs inbegrepen. Sociale Raad begon daarom met een betaalstaking: in plaats van de officiële ticketjes van 65 frank verkochten de aktievoerders

alternatieve bonnetjes aan 60 frank. Ook na de stopzetting van de betaalstaking in de Alma's, na drie weken aktie en de aanbieding van eigen schotels door de mensen van Sociale Raad aan 60 frank, bleef Sora zich na ruime konsultatie van de fakulteitskringen en de studenten verzetten tegen de prijsverhoging.

Krulletje

Vanaf 1983 doken er ook problemen op binnen de studenten-koepel. ASR als dusdanig stond ter discussie. Eind 1983 stond het Ekonomika de oprichting van een zesde raad voorgesteld. Die moest volgens hun voorstel de andere raden kunnen controleren. De problematiek zorgde voor hevige discussies binnen Sociale Raad. De meerderheid van de kringen was duidelijk tegen zo'n superraad. Het Ekonomika-bestuur besloot in februari 1984 uit ASR te stappen. Heel wat andere kringen waren over die handelwijze allerminst te spreken. Zij moesten immers vaststellen dat een van de grootste kringen, in plaats van zich daadwerkelijk en op een serieuze manier in te spannen voor de werking van de raden, struikelde over randfenomenen in de besluitvorming van het radensysteem.

De grote stammetwist binnen de Leuvense studentenbeweging kon op die manier beginnen. De oppositiegroep rond Ekonomika, die uiteindelijk Kringunie Leuven (Kru) zou gaan heten, kenmerkte zich als een anti-beweging. Vanaf maart 1984 traden nog zes andere kringen uit ASR.

Op de eerste Algemene Vergadering van Sociale Raad in het academiejaar 1984-85 werd een duidelijke stelling ingenomen over de splitsing ASR-Kru. Ze bepaalde de houding van Sora voor de rest van het jaar: "In de eerste plaats komt het erop aan te werken, dit is inhoudelijk bezig zijn met de demokratisering van het onderwijs, iets waar wij veel sterker in zijn dan Kru, omdat zij dit wil noch kan." Nochtans zou Sociale Raad in hetzelfde jaar ook een belangrijke rol spelen in het beginnende verzoeningsproces. Dit had als doel terug tot één studentenkoepel te komen.

En dan zat het er, na verschillende jaren relatieve kalme op de kampus, weer bovenaans op. In november 1986 verzoenden ASR en Kru zich. De nieuwe koepel kreeg de naam Leuvense Overkoepelende Kringorganisatie of Loko mee en werd de organisatorische kracht achter de akties tegen het Sint-Annaplan.

Dat plan was verantwoordelijk voor de halvering van de regeringstoelage voor de sociale sector aan de KU Leuven. De gevolgen voor de demokratisering en

de akties bleven niet uit. Het begon met een boycot van de inschrijvingen in de Hallen, een betoging in Brussel, een zebrapadenaktie op de Bondgenotenlaan en andere ludieke akties. Op 27 november 1986 sloeg de vlam in de pan met de bezetting van het rektorat. Na die bezetting volgden de betogingen, bezettingen en relletjes elkaar in snel tempo op. Het hoogtepunt was een betoging van meer dan 15.000 studenten op 16 december 1986 in Brussel. Daarna kwam de kerstvakantie en liet de grote massa het afweten. De afbouw van de demokratisering ging opnieuw onverstoortbaar zijn gangetje.

Het academiejaar 1987-'88 bracht weer spanningen binnen de koepel aan het licht. In februari 1988 kregen onder andere de Zuidafrikaanse aartsbisschop Dennis Hurley — op voorstel van de studenten — en Vlaanderens hoop André Leysen een erodoktoraat. Sociale Raad voerde aktie tegen Leysen. Een week later werden door Loko de Gouden Buisen, een soort alternatieve studentenonderscheiding, uitgereikt. Veto gaf er een aan de BRT-Aktueelploeg met onder andere Danny Huwé. Sociale Raad gaf een onderscheiding aan vakbondsmilitant Jan Grauwels. Jan Grauwels en André Leysen waren een duo dat aanleiding gaf tot een nieuwe discussie over de representativiteit van de koepel. De politieke stellingname van Loko zou in de toekomst meer dan eens ter discussie staan.

In 1988 lanceerde Sociale Raad een opgemerkte anti-racistische campagne. De slogan 'Maak hen niet zwart' werd met een uitgebreide brochure en een affiche onder de studenten verspreid. De brochure vloog als het ware de deur van de 's Meiersstraat uit en men raakte in 1989 zelfs aan ongeveer duizend verkochte exemplaren. Sora probeerde een discussie op gang te brengen over de gevoelige aspecten van migratie. Men werkte ook samen met andere organisaties die zich inzetten tegen racisme. De werkgroep 'anti-racisme' hield zich bijvoorbeeld bezig met het lot van de Koerdische vluchtelingenfamilie Tel. Ook het opstarten van een nationale aktie tegen racisme aan de universiteiten en hogescholen werd besproken en zo onder de Leuvense studenten worden uitgebouwd naar het voorbeeld van 'Scholen zonder Racisme'.

JAREN NEGENTIG

De jaren daarna verergerde de malaise die begon met het Sint-Annaplan van 1986 nog. Protest vanuit Sociale Raad kon prijsstijgingen in de so-



(foto Kristof Moutiers)

ciale sektor niet verhinderen. In '91 werd een hervorming van de berekening van de studietoelagen doorgevoerd, waarbij naast het netto belastbaar inkomen ook het kadastraal inkomen van de ouders werd beschouwd. Met dit systeem valt echter een zekere groep uit de boot en ontsnapt een andere aan controle. Als gevolg van deze hervorming werd het totaal bedrag dat uitgekeerd werd voor studiebeurzen trouwens kleiner. Daardoor kwamen heel wat miljoenen vrij, die minister Van Den Bossche weigerde te herinvesteren in de beurzenpot. In '92 stapte ook nog een duizendtal studenten op in een betoging tegen de stijging van het inschrijvingsgeld, dat intussen al 17.000 frank bedroeg.

Een kot vinden in Leuven was een paar jaar geleden ook geen sinekure. Het kamertekort joeg de huurprijzen de hoogte in. Bovendien monopoliseerden een paar grote kotbazen de markt. Sociale Raad pleitte voor extra kamers die ter beschikking gesteld werden door de unief. De bouw van het Romerohuis in de Blijde Inkomststraat en de Groenvel-

residentie in Heverlee waren daar het resultaat van. De kwaliteit van de huurkontrakten bleek eveneens achteruit te gaan. In 1990 startte Sociale Raad het systeem van de kotfiches, die kandidaat-huurders kunnen konsulteren om de ervaringen van vroegere huurders met de kamers te kennen.

Melkweg

Als protest tegen de duurderde kamers in de universitaire peda's organiseerde Sociale Raad in 1993 een kraak van vier dagen in het prestigieuze Hoge Heuvelproject, de nieuwe gebouwen van de fakulteit Economie in de Naamsestraat. Vorig academiejaar werd er weer gekraakt, nu om de leegstand van vele woningen en de speculatie in de immobiliensektor aan te klagen. Sociale Raad spant sinds vorig jaar met sukses processen aan tegen kotbazen die onwetmatig huurwaarborgen van studenten inhouden.

De laatste jaren wilde Sociale Raad meer doen dan enkel het medebeheer in Alma, Acco en de Raad voor Studentenvoorzittingen. Ster (Studenten tegen Racisme), oorspronkelijk de werkgroep 'anti-racisme' van Sociale Raad, voerde akties om de uitwijzing van een aantal families van politieke vluchtelingen te verhinderen. Dit jaar startte Sociale Raad, samen met Milieuraad, de stad Leuven, de unief en het ACW, een fietsenkollektief op waarin kansarme jongeren werkgelegenheid kunnen vinden. Bij Velo (Veilig Ekologisch in Leuven op de fiets) kunnen studenten vanaf januari fietsen huren en zelf herstellen. Het sensibiliserings- en informatiecentrum van Velo wil ook werken rond de mobiliteitskrisis in Leuven en preventie van fietsdiefstal en -vandalisme.



Twintig uur durende bezetting van het rektorat als reactie tegen het Sint-Annaplan (foto archief)

Deze tekst is een bewerking van een deel van de eindverhandeling van Ronny Tielens over vijftig jaar Sociale Raad. Op de volgende pagina's vindt u een interview met enkele Sora-voorzitters uit de jaren zestig. Volgende week nog meer Sora.

Dertig jaar Sociale Raad

De wonderjaren van Sociale Raad

Vroeger was het properder

Dat Sociale Raad zijn dertigjarig bestaan viert, betekent ook dat die raad de woelige jaren zestig heeft meegeemaakt. Veto duikelde drie Sora-voorzitters op en vroeg hen nog een keer over hun tijd in de studentenbeweging te vertellen.

Jo Versavel was de tweede voorzitter van Sora, dus tijdens het academiejaar 1965-66, en is momenteel bedrijfsleider in Kortrijk van Traficon, een bedrijf dat zich bezighoudt met het analyseren van videobeelden om verkeersgegevens te berekenen. Zijn opvolger Raf Masschelein stond twee jaar aan het hoofd van Sora en is momenteel professor arbeids-geneeskunde en voorzitter Studenten-angelegenheden. In die laatste functie staat hij aan het hoofd van de Raad voor Studentenvoorzieningen (RvS), het orgaan dat onder meer zorgt voor de verdeling van de sociale subsidies. Daarin zeten ook studentenvertegenwoordigers van Sociale Raad, net zoals professor Masschelein in zijn studententijd vertegenwoordiger was in het Sociale Komitee (SK), de voorloper van RvS. In het legendarische jaar 1968 tenslotte werd Michel Leyers voorzitter van Sora. Ook hij

studeerde geneeskunde en werkt momenteel nog steeds als arts. Dat Sociale Raad in die periode een hele evolutie kende, mag blijken uit de verschillende klemtonen die de respectieve oud-voorzitters legden.

VERSAVEL

De eerste in de rij, Jo Versavel, werd voorzitter op een ogenblik dat de sterke figuren van enkele jaren daarna het klappen van de zweep nog niet zo goed kenden. Hij was duidelijk niet alleen actief in de sociale dienstverlening en het verdelen van de subsidies ervan, het toenmalig werktein bij uitstek van Sora, maar herinnert zich ook nog veel van de studentenakties in het algemeen van die tijd. Daar hadden andere organisaties toen veel meer in de pap te brokken.

Jo Versavel: «Ik heb nog gezorgd voor Paul Goossens zijn

eerste klankinstallatie in het Leuvens stadspark, voor een of andere grote bijeenkomst, waarschijnlijk ook in verband met de splitsing van de universiteit. Dat was tijdens de opgang van Paul Goossens. Hij slaagde erin om het stuk Vlaamse reflexes ook wat meer sociale inhoud te geven. Op dat ogenblik waren er veel studenten die uiteindelijk meer voor Leuven Vlaams dan voor het sociale opkwamen en men heeft dat toen een beetje gecombineerd. Wat niet slecht was, denk ik.»

Veto: *Op het einde van uw jaar als voorzitter brak massaal studentenprotest uit na die beruchte verklaring van de bisschoppen. Zij stelden op autoritaire wijze dat de Leuvense universiteit weliswaar uit twee taalfdelingen bestond, maar verder ondeelbaar was en moest blijven. Kwam er toen spontaan zoveel volk op straat?*
Versavel: «Dat hebben we een beetje veroorzaakt. We hebben gezorgd dat de ruiten van monseigneur Devroede sneuvelen.»

Veto: *Was Sociale Raad belangrijk in die acties?*

Versavel: «De Studentenvakbond (SVB), opgericht in 1967

door de toenmalige progressieve KVHV-kern, in eerste instantie anti-autoritair maar al snel expliciet marxistisch-leninistisch, nvdv) bestond toen nog niet, maar was in elk geval wel al in wording. Er was toen een Leuvens Studentenkorps (LSK). Dat bestond uit zes vertegenwoordigers van het Fakulteitenkonvent (FK), waarin de kringen zetelden, zes van het KVHV plus clubs, en tenslotte nog vier vertegenwoordigers van Sociale Raad. Daardoor zat Sora eigenlijk telkens op de wip. Zo hadden wij ondanks het feit dat we een kleine groep waren toch veel te zeggen. In die periode waren er voor alle duidelijkheid trouwens weinig discussies over de acties. Dat ging tamelijk spontaan. Ik ben zelf nog vanuit het FK in Sociale Raad terechtgekomen. Ik was in die tijd zelfs nog lid van een club.»

Piket

Veto: *Werd er in die tijd al driftig geschermd met bijvoorbeeld marxistische geschriften, of si-tueert zich dat meer in de periode na uw voorzitterschap?*

Versavel: «De term anti-kapitalistische structuurhervorming was toen al in. In dat jaar hebben we ook een mars op Waver gehad, om de Walen te weg te tonen naar Wallonië. Daar hebben we voor het eerst «We shall Overcome» gezongen. Dat was een zeer mooie voettocht. Uiteindelijk werd het donker en kwamen we op smalle paadjes met overal rijks-wacht rond ons. We zijn dan met bussen teruggekeerd en hebben het Heilige-Geestkollege bestormd, omdat die dag de aartsbisschop er zou zijn, maar die was er natuurlijk niet.»

«Het probleem met de verklaring van de bisschoppen was of we zo laat in het academiejaar nog iets zouden doen. Er werd een verandering bepleid in El Rincón, waar nu de Libertad is. Dat was toen een van de politieke verzamellokalen. Daar is toen het 'ruitentikken' van het rektorat besproken, wat dan ook is uitgevoerd. Met stenen ging het namelijk te traag, het moest 'tikken' zijn. Dat was eigenlijk wel nieuw in die zin dat men een stuk van de universiteit beschadigd heeft.»

«En dan is de boel losgeslagen, met stakingen. In het begin was ik verantwoordelijk voor het organiseren van de piketten en had ik er 23 tot mijn beschikking. We hebben een aantal professoren laten buitendragen uit de aula, vooral die van Rechten. Professor Demeyer onder andere en een aantal professoren van Geneeskunde die toch wilden lesgeven. Aan andere fakulteiten ging het makkelijker. We waren zeer tevreden toen rektor De Somer na twee of drie weken het academiejaar afsloot, want we waren nog maar met twee of drie voor de piketten. Al de andere piketters moesten gaan studeren.»

Techniek

Veto: *Maar de werking van Sora zelf koncentreerde zich meer syndikalistisch, meer op concrete sociale voorzieningen gericht. Sora-afgevaardigden zetelden bijvoorbeeld in het SK, waar de subsidies voor de sociale sektor verdeeld werden.*

Versavel: «Dat Sociaal Komitee had toen de verdeling waar te nemen van ik denk 72 of 78 miljoen, een heel pak geld. Die verdeling werd paritair besproken, samen met monseigneur Maertens en monseigneur Devroede, de twee vice-rectoren, en verder een delegatie van de

Waalse en de Vlaamse studenten. Dat was unitair. Een probleem was bijvoorbeeld dat er veel geld naar het Begijnhof ging, omdat de restauratie daarvan voorzien was voor studentenwoningen. Een paar fakulteitshuizen zijn naar daar verhuisd, maar toen het zo mooi bleek, werd het uiteindelijk een logement voor professoren, assistenten en gastprofessoren, wat een beetje misbruik was van sociale subsidies. We woonden toen in de 's Meierstraat, waar nu ook de kantoren van onder meer Sociale Raad gevestigd zijn. Ik ben daar nog eens binnen geweest. Er is veel veranderd. Vroeger hadden wij Florentine die beneden inwoonde en de boel zeer proper hield. Nu is dat schijnbaar niet meer zo.»

«Ik geloof trouwens nog altijd in de idealen van '68. Ik ben in de techniek verdergegaan, wat niet belet dat ik nu nog altijd bezig ben met een speciale jeugdzorgvereniging, met de kristelijke werkgeversvereniging. Ik blijf wel verder aan die zaak werken, maar niet professioneel.»

MASSCHELEIN

Veto: *U bent voorzitter van Sora geweest in een cruciale periode. Uw generatie heeft met anderen het studentensyndikalisme in Sociale Raad verankerd. Anderzijds kwam er nadien weer een andere generatie, die zich meer toespitste op de aktiegerichtheid van de raad?*

Raf Masschelein: «Het was inderdaad een scharnierpunt. Het studentensyndikalisme sloot aan bij een internationale beweging. Sociale Raad vulde toen dat studentensyndikalisme wel in met een andere geest dan SVB. Studentensyndikalisme wilde voor ons zeggen dat men contact zocht met de vakbeweging en dat men probeerde na te gaan in welke mate bepaalde principes vanuit de vakbonden bruikbaar waren voor de studentenbeweging.»

Konflikt

Veto: *Sociale Raad nam onder meer deel aan de driedaagse van de stichting Lodewijk De Raet in november 1966, waar de plaats van het studentensyndikalisme in algemeen syndikaal verband besproken werd.*

Masschelein: «Dat klopt, ja. Het aandachtspunt was toen de discussie over studietoeloen. De gedachtegang was dat iets naar Nederlands model in de plaats zou komen van de studiebeurzensysteem. En dat werd ook gekoppeld aan de tendens naar meer zelfstandigheid. Het tweede grote aandachtspunt was de sociale rechtspositie van de student: sociale verzekering, de uitbreiding van de ziekteverzekeringen voor studenten en ook het geheel van sociale voorzieningen. Dat was voor ons de invulling van het studentensyndikalisme.»

Veto: *Een ander breekpunt in uw tijd, waar u via de studentenverteenwoordiging in het Sociaal Komitee rechtstreeks mee te maken had, was de splitsing van de universiteit.*

Masschelein: «Die splitsing was een zeer akutaal punt vanaf ongeveer '62, '63. Het SK was gemengd Nederlandstalig-Franstalig en werd voorgezeten door monseigneur Devroede en monseigneur Maertens, de twee vice-rectoren. Alle sociale organisaties die toen bestonden, zoals het Sociaal Studentenfond, de Leuvense Mutualiteit, Alma, waren paritair in dubbele zin: studenten en professoren, Vlamingen en Walen. Acco heeft daar nooit ingezeten. Studiemateriaal stond in



Studentenleider Paul Goossens aan het bord, november 1968.

(foto AMVS)

Dertig jaar Sociale Raad

stricto sensu trouwens niet in de wet van zestig die de sociale subsidiëring regelde.»

«Van zodra de taalspanningen toenamen, begon ook binnen het SK de roep naar splitsing door te klinken, maar daar kwamen wel specifieke problemen bij. Toen reeds was er bijvoorbeeld een probleem van geldtekort en was er een discussie over de verdeling van de middelen.»

Veto: Hoe reageerde de academische overheid op de zwaai naar links die zich toen stilaan voltrok?
Masschelein: «Zolang dat het studentensyndicalisme betrof, was er wel een reactie maar eigenlijk niet zo scherp. De sterke tendens naar links speelde zich trouwens niet op dit vlak af maar eerder op twee andere punten. Ten eerste was er de eis tot medebeheer, en dat was meer het konflikt met de prorektor, Pieter De Somer.»

Akties

«Het tweede aspect was dat men in feite in het kader van die linkse beweging de interesse verlegde. Het paradoksale van die radikaliserende van de linkse beweging was dat men de problemen van het medebeheer eigenlijk niet meer zo belangrijk achtte. Men ging met de bus naar de mijnstreek en ging daar actie voeren. Die beweging die gaandeweg de bovenhand kreeg, ging zich minder interesseren voor het Vlaamse element of voor het concrete sociale element. Het aksent werd verschoven naar de arbeidersproblematiek buiten de universiteit. De radikaliserende van die beweging gebeurde in feite na mijn tijd, toen Michel Leyers voorzitter was.»

Veto: Die dus ook meer van die strekking was?

Masschelein: «Ja, alhoewel de echte radicale vleugel niet in Sociale Raad zat. Die zat zelfs buiten Leuven. Ludo Martens, Kris Hertogen, Kris Merckx hadden hun aktieterrain verlegd tot buiten de universiteit.»

Veto: De structuur die in uw tijd werd ingevoerd met vertegenwoordigers van de toen 26 fakulteitskringen lijkt trouwens veel op die van de huidige Sociale Raad?

Masschelein: «Het begin daarvan ligt eigenlijk bij Maurits Demeds, de eerste voorzitter van Sociale Raad die voordien sociaal verantwoordelijke was van het Leuvense Studentencorps (LSK). Er werd doelbewust contact gezocht met de vertegenwoordigers in de fakulteiten. Er waren serieuze akties om die mensen te informeren, te mobiliseren.»

Veto: Maar zij waren niet de enige stemgerechtigde Sora-leden?

Masschelein: «Nee, er was ook niet direkt een systeem van stemrecht. Men kwam van de vroegere formule van het studentenparlement waar gekozen vertegenwoordigers in zetelden. Daarna was er het LSK, met een gewogen vertegenwoordiging: zoveel van het KVHV, zoveel van het FK en zoveel van de sociale sector. In oktober '66 veranderde de naam in VVS-Leuven, een structuur met een radenstelsel. Er was nogal wat discussies over hoe men die vertegenwoordiging moest opvangen, maar men zocht duidelijk aansluiting bij de basis. En eigenlijk was die basis toen onrechtstreeks ook de kringen.»

«Achteraf is er een stuk mytologisering van die periode ontstaan. Het was dus niet zo dat er daarvoor massale belangstelling was. Het is wel een feit dat de studenten makkelijker mobiliseerbaar waren, zeker voor de Vlaamse kwestie, maar voor sociale problematiek moest je

proberen daarbij aan te sluiten.»

Veto: Vanuit uw functie als voorzitter Studentenaangelegenheden komt u nog regelmatig in contact met de studentenbeweging. Als u Sociale Raad van toen vergelijkt met die van tegenwoordig, wat valt u dan op?

Masschelein: «Ik denk dat Sora kwa metode van werken, kwa voorbereiding wel de stempel draagt van de mensen van het eerste uur. Wij hebben altijd ontzettend veel belang gehecht aan dossierkennis. Dat is ook de stelling die ik tot op heden aankleef: participatie heeft nooit met kwantiteit te maken. Er is natuurlijk een minimum kwantiteit, maar bijvoorbeeld het gepraat over paritair medebeheer heeft in mijn ogen weinig zin. Het effect van medebeheer hangt af van de kwaliteit en die wordt bepaald door de kennis, door de manier waarop men zich in de materie inwerkt. Er is een periode dat de kennis volgens mij te zeer uit ideologische hoek kwam. Men hoefde toen de realiteit niet te kennen, men kon die afleiden uit de ideologie. Die periode is voorbij.»

LEYERS

Veto: Toen u voorzitter werd van Sociale Raad kwam er kritiek vanuit SVB dat Sora een technisch orgaan was zonder politieke lijn en stuurde men aan op een meer aktiegerichte werking.

Michel Leyers: «Ik weet niet goed of SVB het toen de moeite vond om kritiek op Sociale Raad te geven. Voor zover ik mij kan herinneren was er in de lente van '68 binnen Sociale Raad een andere stroming meer naar boven gekomen. Sommige mensen daarvan hadden banden met SVB en brachten eigenlijk binnen de raad zelf die kritiek naar voren. Sociale Raad trachtte toen in de voorlijn van de studentenbeweging een rol te gaan vervullen. Daarom werd er binnen Sociale Raad zelf kritiek geleverd op de oude lijn van meer technische aanpak.»

Veto: Wil dat zeggen dat Sociale Raad zich duidelijker op het voorplan ging profileren bij akties?

Leyers: «Nee, je moet goed begrijpen dat je aan de ene kant de politieke organisaties had en anderzijds was er dan Sociale Raad. Er was ook nog zo iets als een Sportraad en een Kultuurraad. Die laatste hadden dus meer uitvoerende functies. De politieke stroming werd bepaald door het FK en de meer traditionele organisaties waaruit zich op een bepaald moment de linkse tak ontwikkelde heeft. Ik weet nog goed dat wij binnen Sociale Raad probeerden aansluiting te vinden bij die structuren en precies daarom uit die enge technokratische sfeer, die financiële sfeer, te breken en op het nivo van de grote politiek te komen.»

Strekking

Veto: Als de nadruk op de dossierkennis een erfenis is van uw voorgangers, is de aktiegerichtheid van Sora dan in uw tijd ontstaan?

Leyers: «Ja, dat is toen doorgevoerd. Tenminste zo interpreteer ik het. Mijn voorganger Raf Masschelein zal dat waarschijnlijk anders interpreteren. Ik ben eigenlijk na hem voorzitter geworden en een beetje in kritiek op hem. Je moet wel begrijpen dat er geen echte oppositie was maar ik vermoed moet dat hij dat zo aangevoeld moet hebben. In het jaar dat ik voorzitter was, is een wat andere wind gaan waaien, en hij heeft zich daar niet veel meer vertoond op dat moment. Ik ben in mei 1968 als voorzitter verko-



In de Muntstraat is een brandende barrikade opgetrokken, maart 1969.

(foto AMVS)

zen. En een beetje meedrijvend op de studentenbeweging van toen waren wij reeds in de winter bezig andere stellingen naar voren te brengen.»

Veto: In die zin was de naam die men opperde voor een nieuwe studentenresidentie, namelijk Camilo Torres, waarschijnlijk ook niet toevallig. Torres was een Colombiaans priester die in Leuven gestudeerd had en in de jaren zestig de arbeiders en de boeren in zijn land ging verdedigen.

Leyers: «Ja, die naamgeving had inderdaad een symboolwaarde. Het was een uitlijning van die nieuwe strekking. Wij wilden tonen dat wij er anders over dachten.»

Veto: Wat is u vooral bijgebleven uit die tijd?

Leyers: «Er gebeurde op internationaal vlak van alles in de studentenbeweging: Berkeley, Berlijn, Parijs enzovoorts. En in Leuven was er het SVB, waar ik zelf vanaf de eerste vergaderingen bij was, maar dan met een been erin en het andere eruit. Mijn bedoeling was om in Sociale Raad zowat te proberen. Dat vertaalde zich concreet in bijvoorbeeld die affaire met Camilo Torres of in de kritieken op De Clerq, de algemeen beheerder van de universiteit, die alle centen in handen had. Wij gaven kritieken op de beheerders van Alma. Sociale Raad was trouwens geen homogene groep. Je had mensen die wat meer en wat minder links waren. In zekere zin zet zich dat trouwens ook wat voort in je verdere leven.»

Veto: In welke zin heeft zich dat bij u verdergezet?

Leyers: «Het heeft zich verdergezet onmiddellijk nadien omdat ik toen samen met Kris Merckx een groepspraktijk van dokters in Hoboken opgestart had, maar die praktijk is dan meer en meer verbonden geraakt met Alle Macht aan de Arbeiders. Dat heeft wat mij betreft geleid tot discussie met de leiding van Amada, dat was dus Ludo Martens, en ik ben er dan uitgestapt. De ontwikkeling die ik nadien gemaakt heb is niet in twee, drie zinnen te zeggen.»

«Maar een van de dingen waar ik toen wakker voor geworden ben, die ik van heel groot belang vond, dat is rechtstreekse democratie. Dat was trouwens al zo voor ik in Sociale Raad kwam. Ik was daar binnen Medika voordien al mee bezig.»

Veto: Wat nu basisdemokratie genoemd wordt?

Leyers: «Ik noem het rechtstreekse democratie. Ik weet dat Agalev het woordje basisdemokratie gebruikt.»

Veto: Wat is het verschil?

Leyers: «Ik weet het niet, ik kan u wel uitleggen wat rechtstreekse democratie betekent, maar ik heb van Agalev nog geen heldere uitleg gekregen van wat zij onder basisdemokratie verstaan. Met rechtstreekse democratie bedoel ik dat ieder persoon die lid is van een vereniging of van een politieke gemeenschap het recht heeft om mee overleg te plegen en te beslissen over de politiek van die vereniging of die gemeenschap.»

Veto: En dat weerspiegelt zich ook in de structuur van Sora toen?

Leyers: «Ik probeerde destijds daarvoor te ijveren in de structuur van Medika. Daar was toen een hele beweging op gang gekomen om die studentenorganisatie democratischer te maken en tot op zekere hoogte is dat in die periode gelukt. Ik heb dat nadien ook in Sociale Raad geprobeerd. Ik ben van de waarde van dat concept nu trouwens nog veel meer overtuigd dan vijftientig jaar geleden.»

Poging

«Ik weet bijvoorbeeld dat binnen Medika toen een hele structuur opgericht was waarbij per zoveel studenten een vertegenwoordiger verkozen werd. Ik denk dat men het Centrale Raad noemde. Voor mij was dat een ontwikkeling in de richting van rechtstreekse democratie. Maar als ik daar nu over denk, wat de organisatie van de politieke samenleving betreft, gaat dat wat mij betreft verder dan verkozen vertegenwoordigers. Ik ben er op dit moment voorstander van dat iedere burger alleszins het sprekecht krijgt. Dat is een eerste stap, sprekecht op officiële vergaderingen. In die zin zie ik een voortzetting van de ideeën van mei '68: de gehechtheid aan de democratie en vooral aan de basis ervan. Dat wil zeggen dat niet een of andere instantie bepaalt wat goed of waar is, maar wijzelf. Ieder voor zich bepaalt door ondervinding wat hij of zij voor zich het beste vindt. Dat is in de grond een idee van zelfbeschikbaarheid, van persoonlijke autonomie. En dat is voor

mij een van de waardevolle elementen uit de beweging van '68, waarvan ik hoop dat het niet verloren gaat en ik heb ook de indruk dat het niet gebeurt.»

Veto: Loko en Sociale Raad hebben nu een getrapte structuur, met kringvertegenwoordigers die terug hun basis dienen te informeren. In sommige kringen zou men liever rechtstreeks verkozen hebben, die geen verantwoording dienen af te leggen aan hun achterban en dus allicht ook makkelijker te beïnvloeden zijn.

Leyers: «Wel, zo'n getrapte structuur zou ik goed vinden. Volgens mij is dat toch een poging naar een juiste structuur.»

Veto: Kwam er van studeren veel terecht?

Leyers: «Gelukkig zat ik in mijn stage. Ikield mij veel meer met sociaal-politiek engagement bezig dan met medische ervaring. Van mijn zeven jaar aan de universiteit is dat jaar wel het mooiste geweest. Wat ik daar bijvoorbeeld geleerd heb, is dat ik een beetje beter inzicht heb gekregen in de psychologische mechanismen van mensen die beslissingen nemen over enorme sommen die eigenlijk van anderen, van de gemeenschap zijn. Wij zaten met vijf studentenvertegenwoordigers en vijf man van de academische overheid in het Sociaal Komitee. En wij beslisten daar toch over de toewijzing van in totaal 52 miljoen. Als jonge mensen van 23 jaar of zo voel je je daardoor, ja... belangrijk. En ik kan mij voorstellen welke psychologische mechanismen meespelen bij mensen die in zetelen van de staat of van parastatale instellingen en die daar miljarden toewijzen. Ik denk dat ik daar iets van heb opgevangen.»

«Bovendien is het ook zo dat je wordt losgesneden van de kleine dagelijkse realiteit, van de mensen over wie je eigenlijk beslist. Bij ons was dat nu niet zo, maar ik denk dat het heel dikwijls wel zo is met mensen uit politieke en syndikale kringen. En dat is een reden te meer dat ik van oordeel ben dat alleen vormen van rechtstreekse en vervolgens getrapte democratie de enige gang van zaken zijn die politieke vernieuwing kunnen tweebrengen. Dat je voortdurend verbonden blijft aan de mensen die je eigenlijk delegeren, dat je eigenlijk alleen maar een uitvoerder bent.»

Kris Jacobs

Poëzie en zielige konijnen

Na Medika, Ekonomika, VRG en Wina zijn deze week LBK, VTK en Germania aan de beurt. Deze kringen hebben alledrie een kringblad dat ongeveer op A5-formaat gedrukt is en bij alledrie rond de 35 bladzijden telt. Voor de rest zijn ze erg verschillend.

Het kringblad van de burgerlijk ingenieurs, Irreëel, is tweemaandelijks en gratis. De voorpagina oogt enorm professioneel. De kleur gaat zachtjes over van wit naar donkerblauw. De combinatie met de blits geletterde naam van het blad is er bijna te veel aan.

Kwa inhoud blijkt Irreëel een mengeling van gespeelde bescheidenheid en extreem goede bedoelingen. Op de eerste twee bladzijden al wordt de volgende Irreëel aangekondigd als "pulp" en komt de schrijver van het 'Iredactioneel' lofprizingen te kort om het blad voor te stellen: "een uniek blad, wat zeg ik, een meta-blad, een blad over hoe een blad gemaakt moet worden, een leest waarvoor alle toekomstige publicaties die zichzelf niet hopeloos belachelijk willen maken, geschoeid zullen worden."

hoop — en een andere redakteur publiceert een uitstekend kursiefje. De vormgeving van Irreëel is zonder meer professioneel. De layouter verdient een dikke pluim, want Irreëel leest prettig en gemakkelijk.

Irreëel deelt zijn literaire interesse met Laster, het kringblad van Germania. Zoals in het literaire wereldje om de haverklap nieuwe stromingen ontstaan, zo verandert het kringblad van Germania de laatste jaren regelmatig van naam. Na zestig jaar Germania en Germaantje doken de laatste jaren Anagram, De Hulk is dood, Le Zizi Détachable en meer van dat fraais op. De naam Laster is een parodie op die van het literaire tijdschrift Raster. De bedoeling van Laster is naar eigen zeggen tweeledig: lichtjes literair en kringgericht.

Nauw

Het literaire blijkt al uit de keurige, maar droge vormgeving. Verder vindt je twee sentimentele en goede kortverhalen, redelijk succesvolle poëzie, een verschrikkelijk moeilijke boeken-

Milieudebat

Op woensdag 30 november organiseren VTK en Medika in het kader van de VTK-milieuweek een milieudebat. Het thema van dit gesprek zal "Milieu-activisme: doemdenkerij of reële noodzaak?" zijn. Professor Ulrich Mel, milieu filosoof aan de KU Leuven en professor Etienne Vermeersch, filosoof aan de RU Gent zullen de zaak vanuit wijsgerig standpunt toelichten. De industrie en de wetenschap worden vertegenwoordigd door Van Passel, de advocaat van een aantal bedrijven tegen Greenpeace, en Engelbeen, vertegenwoordiger van een werkgroep van onafhankelijke ingenieurs die reageren tegen de zogenaamde "desinformatie van de groenen over PVC". Professor Roelants, wetenschapsfilosoof aan de KUL, zal als moderator optreden.

Het debat gaat door op woensdag 30 november om 20.00 uur in de Grote Aula op het Hogeschoolplein. De inkom is gratis.

kwis en een hele katern recensies van boeken, optredens en films. Het kringgerichte wordt geuit in verslagen van allerlei activiteiten en enkele ludieke artikelen over evenaaktigheden van profen en presidiumleden. Opvallend is dat Laster niet verder raakt dan kring en cultuur. De germaant sluit zich op in zijn bekrampen droomwereld.

Idyllisch

De leukste bijdrage is het 'Woord vooraf' waarin de redactie een voor de gelegenheid verzonnen kwakkel over het samengaan, ook in naam, van Veto en Laster weerlegt: "Die spekulaties getuigen van zo'n wansmaak, dat ze niet alleen ons, maar ook de

redakteurs van Veto deden valgen. 'Veter', schreef De Standaard. Dat viel nog mee. Het Nieuwsblad nam zoals gewoonlijk de algemene teneur van De Standaard over, maar maakte het wat volks: volgens hen zou het 'Vetter' worden... Kerk en Leven voorspelde dan weer dat het nieuwe tijdschrift een religieuze koers zou varen als 'De Vaster'. Slechts Het Laatste Nieuws ging aan de namenproblematiek voorbij en had het uitsluitend over het turbulente drugsverleden van Veto-hoofdredakteur Kris Jacobs." In het 'Woord vooraf' blijkt ook de belangrijkste troef van Laster: het blad is schitterend geschreven.

Floreat is al ruim dertig jaar het kringblad van de Landbouwkring (LBK). Het is een kringblad in de echte zin van het woord. Het probeert een vriendschap te maken van de studenten Landbouwkundige en Toegepaste Biologische Wetenschappen. De artikelen zijn bijna allemaal verslagen van de activiteiten van het presidium. Er is ook een oproep om te zorgen voor de konijnen in het kringhuis:

"Dit verhaal is eigenlijk een oproep voor oud brood. Er wordt mij verweten dat ik de beestjes graag verwen, maar we hebben toch allemaal graag een beetje afwisseling in ons menu, of niet soms?"

Razend

Het mag vanzelfsprekend heten dat de vormgeving in Floreat op de tweede plaats komt. De tekstverwerker lijkt wel op hol geslagen want in Floreat vind je minstens twintig verschillende lettertypes in titels alleen. Taalfouten zijn prominent aanwezig en storende nvd'r's duiken op bij elke mogelijke kritiek op het presidium.

Samengevat, neem de vormgeving van Irreëel, de opiniëring van de VTK-preses, de stijl en de humor van Laster, het enthousiasme van Floreat en een inhoudelijke mengeling van de drie kringbladen en je krijgt een magnefiek blad.

Gert Meesters

Poëzie

In het preseswoordje brengt de preses, Janneke Peersman, kritische bedenkingen naar voren over de volgens hem misschien wel te democratische werking van de Leuvense Overkoepelende Kringorganisatie (Loko). Hij doet zijn best om een genuanceerd beeld op te hangen van de dialectiek tussen democratie en efficiëntie. Volgens hem zou een beetje meer efficiëntie geen kwaad kunnen. Toch doet hij op het einde van zijn artikel een hartverwarmende oproep om mensen binnen Loko te engageren. Uit de rest van de Irreëel blijkt vooral een onweerstaanbare vernieuwings- en verbeteringsdrang. Voor de burgies is het blijbaard niet genoeg dat er een verslag wordt gepresenteerd over de voorbije activiteiten, het moet in tien verschillende talen zijn. Stevige bijdragen zijn een beschrijving van Thailand, waar de laatste jaren in hun reisweek naartoe gaan, twee artikelen over onderwijsplannen van de fakulteit en een vrij gemakkelijke prijspuzzel.

De redactie van Irreëel wil daarbovenop nog laten zien dat ze wel degelijk kan schrijven. Een redakteur schreef een kortverhaal dat een voorbeeld is van hoe het niet moet — verschrikkelijk veel adjectieven op één

Bluesgitarist Catfish Keith in het Oratoriënhof Nationaal staal en de beruchte flessehals

Sinds 'slowhand' Eric Clapton zijn neus in de unplugged-mand stak, lijkt het weer te kunnen. Muzikanten die, slechts gewapend met een akoestische gitaar, het podium betreden en anderhalf uur lang de traditionele blues evokeren. Catfish Keith deed het al langer akoestisch en vergast zijn publiek stevast op een potje energieke countryblues met zijn National Steel-gitaar.

Voor de legendarische countryblues-artisten zoals Robert Johnson of Bukka White die in de jaren '30 in het zuiden van de Verenigde Staten rondtoerden, bestond de mogelijkheid niet om hun gitaar elektrisch te versterken. Om toch voldoende geluid te kunnen produceren, werd er een gitaar met een metalen klankkast ontwikkeld: de National Steel. Het instrument werd snel populair in de countryblues maar werd bij de intrede van de elektrische gitaar als overbodig beschouwd. De hedendaagse blues-revivalisten (muzikanten die teruggrijpen naar de vooroorlogse countryblues-traditie en de muziek van hun bluesidolen terug tot leven proberen te wekken) haalden het instrument terug uit de vergetelheid. Zelfs Mark Knopfler van de Dire Straits liet een

National Steel op de hoef van de lp 'Brothers in Arms' flaneren.

Pompen

De National Steel klinkt niet alleen luider dan de gewone gitaar maar heeft ook een aparte metalige klank. Dat maakt de gitaar erg geschikt om bottleneck te spelen. Een bottleneck is een glazen of metalen cilindertje dat men rond de vinger doet en waarmee men dan over de gitaarhals glijdt (de slide), wat een jankend geluid voortbrengt. Oorspronkelijk gebruikte men de hals van een fles, vandaar 'bottleneck'. Tegenwoordig worden de meeste bottleneckes echter machinaal vervaardigd. Ook Catfish Keith gebruikt een bottleneck om zijn National Steel uit 1930 te bespelen maar maakt die zoals het een echte revivalist past zelf. Hoe dat in zijn werk gaat, legt hij uit in het Nederlandse bluestijdschrift Block: "Ik verzamel een hele hoop lege wijflessen. Ik wind wat touw om de hals, zo ongeveer op de plaats waar ik het glas wil laten breken. Dan giet ik er wat benzine overheen en steek het touw in brand. Op het moment dat het touw bijna is opgebrand, doop ik de fles in een emmer met koud water. Vervolgens sla ik ermee tegen de rand van de emmer." Volgens Keith is al die moeite nodig omdat de meeste in de fabriek gemaakte bottleneckes

te dun glas hebben om een goed geluid te kunnen produceren.

De kracht van Catfish Keith ligt dan ook in het volle geluid van zijn bottleneckspel, gekombineerd met doorleefde zang. Hij probeert niet zoals de meeste blanke bluesmuzikanten geforceerd 'zwaar' te klinken maar durft het aan om bepaalde stukken met falssetstem te zingen. Keith gebruikt niet alleen gitaar en stem. Hij stampert er in de meeste nummers ook duchtig op los. Catfish Keith in Block: "In feite ben ik in mijn eentje een band en moet ik dus ook voor het ritme zorgen. Daarom ben ik begonnen het stampen van mijn votten met een extra microfoon te versterken. Zo kreër ik het pompende ritme dat de blues gaande houdt."

Nummer

Catfish Keith heeft op dit moment vier cd's uit, die hij allen op zijn eigen Fish Tail label liet verschijnen. Dit garandeert volgens hem een grotere artistieke vrijheid. Hij speelt vooral eigen nummers, die duidelijk refereren naar de blues-traditie maar waarin bijvoorbeeld ook jazzelementen te herkennen zijn. Daarnaast brengt hij enkele covers maar hij weigert die als de originele uitvoeringen op de 78-toerenplaten te doen klinken. Desondanks slaagt hij erin de sfeer van die tijd in zijn muziek te leggen. Of dat ook zal lukken in het ongezellige zaaltje van het Oratoriënhof valt echter nog af te wachten.

Peter Van Rompaey
Catfish Keith speelt op dinsdag 29 november om 21 u in Cultureel Centrum Oratoriënhof. Kaarten kosten 250 frank in voorverkoop en 300 aan de kassa.

10% Korting op elke CD.
Daar kan je als student al wat voor krijgen.

Op vertoon van je studentenkaart krijg je bij Superclub Leuven immers een korting van 10% (tien) op al jouw favoriete CD's (niet cumuleerbaar met andere acties). En daar kan je als student wel wat anders voor krijgen, bijvoorbeeld zo'n heerlijk koppel pensen met appelmoes en gekookte aardappelen in een bekend Leuvense studentenrestaurant.

Superclub heeft naast CD's nog een ruim aanbod aan videofilms, MC's, CD-I, DCC, Photo-CD, Photo-service, Games, Consoles en Blanco Audio-Video. Je zou voor minder even langslopen.

SUPERCLUB
home entertainment store
Bondgenotenlaan 145, 3000 Leuven

BENT U PROFESSOR ASSISTENT LERAAR OF STUDENT?

Aarzel niet!

Neem nu een voordelig abonnement voor minder dan 20 frank per dag!*

Voor meer informatie:
De Financieel-Economische Tijd
Posthoflei 3 bus 9 - 2600 Berchem
Tel. (03) 286 0 306 - Fax (03) 286 0 300

Voorkennis van Zaken.

*Jaarabonnement: 4.950,- fr. i.p.v. 8.250,- fr.

Nog steeds veel misvattingen Aids in Leuven?

Het Leuvense HIV-Integratiecentrum stelde onlangs een tweede opvanghuis open voor seropositieven en aids-patiënten. Intussen worden in België gestaag twee à drie HIV-infecties per dag geregistreerd. Maar de studentenpopulatie blijft vooralsnog ongedeerd, althans voor zover de Medische Dienst van de unief er zicht op heeft. Een stand van zaken.

Het Leuvense HIV-Integratiecentrum bestaat nu bijna vier jaar en krijgt naar eigen zeggen alleen maar lovende kritieken. Het wil, in tegenstelling tot andere HIV-centra waar de medische behandeling primeert, door middel van een menselijke aanpak en via wederzijdse integratie het taboe op aids doorbreken. Door seropositieven en aids-patiënten uit hun isolement aan de rand van de maatschappij te halen, probeert men hen opnieuw een menswaardig bestaan te geven.

Opportunisten

Dat doet het HIV-Integratiecentrum door eerst en vooral ontmoetingsvonden in te richten voor alle geïnteresseerden. Die vinden plaats in het Sint-Michiëlscentrum in de Naamsestraat. Elke vrijdag valt er wel wat te beleven: een fuif, een film, of een lezing door iemand uit binnen- of buitenland die van nabij betrokken is bij de problematiek. De twee opvanghuizen fungeren dan weer eerder als een oase van rust waar seropositieven en aids-patiënten voor een korte of langere periode kunnen verblijven samen met mensen uit hun naaste omgeving. Het centrum zelf wil vooral doorverwijzen en informeren. De drempelvrees blijkt immers nog steeds te groot te zijn om meteen naar een gewone dienstverlenende instan-

tie te stappen. Bovendien zijn er nog een heleboel mensen die een verkeerd beeld hebben over risikogedrag, seropositiviteit en aids-preventie.

Zelfs bij de Leuvense studentenbevolking is die kennis niet altijd even korrekt. Tot die konklusie kwam de Medische Dienst van Studentenvoorzorgingen na een enquête bij 188 patiënten in april van dit jaar. Men wijst erop dat de ondervraagde populatie niet echt representatief is maar dat ze niettemin een goed idee kan geven van de actieve kennis over HIV bij de studenten. Zo kent een aantal onder hen nog steeds niet goed het verschil tussen seropositiviteit en aids. Ter verduidelijking: iemand is 'seropositief' als zijn immunisatiesysteem naar aanleiding van een HIV-infectie een detecteerbare hoeveelheid specifieke antistoffen gaat vormen die in het bloedserum dringen. Na gemiddeld acht jaar wordt hij of zij ziek, namelijk wanneer de zogenaamde 'opportunistische infecties' optreden. Andere mensen lopen dezelfde ziekten op, maar voor een HIV-dragers zijn ze levensgevaarlijk doordat het aantal gewone antistoffen zo sterk gedaald is na die lange incubatieperiode.

Test

Een andere foutieve opvatting is dat het aids-virus niet zou kunnen overgebracht worden als er bij het afzigen zaad in de mond komt. Kan dus wel. En wat weten studenten over het condoomgebruik? Minder dan ze denken te weten. Want, kondooms hoeft je echt niet te controleren op foutjes of scheurtjes. Enkel weten evengoed dat je de vervaldatum van kondooms in het oog moet houden, zeker wanneer ze bewaard worden in de portefeuille of het handschoenenkastje in de auto. En dat vaseline, plantaardige oliën en vetten een condoom aantasten is ook slechts bekend bij een kleine minderheid. Tenslotte beweren twaalf op honderd studenten dat ze het condoom aankrijgen voor de erektie. Het kan zelfs nog strafker: één derde van de ondervraagden antwoordde positief op de vraag "Heb je al eens zonder condoom gevrijd, alhoewel je risico op besmetting liep?" Gemiddeld gebeurde dit zelfs niet één, maar 2,78 keer. Terwijl de studentenpopulatie dus niet echt een risicogroep vormt zoals de homoseksuelen of intraveneuze drugsgebruikers, vertoont zij wel degelijk risikogedrag. Op de Medische Dienst houdt men angstvallig de adem in: wanneer zal het eerste geval opduiken?

Nochtans zijn er niet weinig die om een aids-test komen vragen. In het akademiëjaar 1992-93 werden er 126



Geen virus, geen koekskes

(foto Laurens Snijman)

afgenomen. Dat getal zal dit jaar waarschijnlijk een konstante blijven. De laatste twee jaar heeft de Medische Dienst weliswaar geen seropositiviteit ontdekt. Onze vraag of zij weet hebben van studenten met aids hier in Leuven werd evenwel ontkend.

Het is dus nog steeds niet erg duidelijk of er nu al dan niet studenten met aids zijn. Misschien kent men er wel maar wel men zich houden aan de regel dat dergelijke gegevens strikt vertrouwelijk zijn. Daarnaast is men er ook bang voor om paniek te veroorzaken onder de studentenbevolking. Ofwel heeft de Medische Dienst inderdaad geen seropositieve of aids-patiënten, maar slechts een vermoeden over het bestaan ervan. In dat geval is het begrijpelijk dat men met dergelijke grote omzichtigheid op zo'n belangrijke vraag antwoordt. In het andere geval wordt het recht op informatie nochtans getransformeerd tot een plicht — dan dient de studentenpopulatie op de hoogte gebracht te worden van de ernst van het probleem. Men kan zich de vraag stellen of het wel zo gezond is om te wachten tot het eerste seropositieve geval opduikt tijdens een van die aids-tests. Dan is het kwaad immers al geschied. Aids blijft vooralsnog een ziekte die beter te voorkomen is want nog niet te genezen.

Ham

Volgens een rapport van het Instituut voor Hygiëne en Epidemiologie van juni dit jaar is de gemiddelde leeftijd voor geïnfecteerde mannen 35,7 en voor geïnfecteerde vrouwen 31,4. Bij mannen zou overdracht via heteroseksuele weg verantwoordelijk zijn voor 22,1 procent van de HIV-infecties. Bij vrouwen is dat daarentegen 71,0 procent.

Dokter Degroote van de Medische Dienst maakt zich echter nog het meest zorgen over de schijnbare desinteresse bij de studenten als het der-

gelijke onderwerpen betreft. Informatieavonden over bijvoorbeeld het gebruik van medicijnen tijdens de eksamen of de campagne rond griepvaksinaties kenden weinig respons. Voor de veertiendaagse rondrelatievorming en seksualiteit in februari volgend jaar heeft men tevergeefs geprobeerd via Sociale Raad en de diverse faculteiten studenten warm te maken om mee te werken. En dat terwijl het bij zulke acties juist de bedoeling is om de studenten bij de kraag te nemen, hen eens goed wakker te schudden en aan te zetten zichzelf vragen te stellen.

Uit voornoemde enquête blijkt dat studenten wel degelijk behoefte hebben aan informatie over HIV en meer algemeen over seksueel overdraagbare aandoeningen. De hamvraag is echter: welke informatiekanalen zijn het meest aangewezen? Dokter Degroote denkt niet dat bijkomende folders nog echt efficiënt zijn. De Medische Dienst is angstvallig op zoek naar een strategie voor een betere samenwerking met de studenten. Suggesties zijn altijd welkom.

Mieke Deceuninck

Student Aid

Naar jaarlijkse gewoonte organiseert Student Aid een vormingsweekend rond derde-wereldproblematiek. Studenten uit heel Vlaanderen komen samen om dieper in te gaan op de problematiek van de ontwikkelingsamenwerking. Sprekers, gastessen, debatten en vergaderingen over de werking van Student Aid zullen het programma vullen. Zo zal er een sessie plaatshebben onder leiding van Derycke, staatssecretaris voor Ontwikkelingsamenwerking, over het Belgische beleid voor ontwikkelingsamenwerking. Een voordracht over vrouwen in de derde wereld wordt gegeven door Roos Maes van Broederlijk Delen. Verder zal er gediscussieerd worden over het Student Aid jaartema 'grootsteden'.

Het vormingsweekend van Student Aid vindt plaats van vrijdagavond 2 tot zondagmiddag 4 december op het VVKSM-domein 'Moerkensheide' in de Nieuwstraat 78 in De Pinte. Het kost 1000 frank. Inlichtingen op het nummer 03/220.44.71.

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
1										
2										
3										
4										
5										
6										
7										
8										
9										
10										

Horizontaal — 1 Muziekinstrument 2 Vakantie van een bestuurskollege — Afrikaanse hoofdstad 3 Meisjesnaam — Organische verbinding 4 Godin van de blinde drift — Nuttige — European 5 Edelgas — Kleine baai 6 Liefkozen — Rivier 7 Gewicht — Meester — Bijbelse man 8 Mansnaam — Zwemvogel 9 Tafelgast — Kadans 10 Zijdelings gelegen.

Vertikaal — 1 Grote loopvogel 2 Jeugd — Eigenschap waardoor iets voordeel kan opleveren 3 Vetpuiste — Toevlucht 4 Schuw dier — Balk — Spoedig 5 Bestaat — Levendigheid 6 Dampkring — Zangnoet 7 Puntig gereedschap — Meisjesnaam — Maak verliefde geluidjes 8 Beschermgeest van de stam — Schriftelijke mededeling 9 Scherp werktuig — Amerikaanse leeuw 10 Verwen.

Door Filip De Keukeleere



Vraag je
Club 001-kaart
en steek tot 20%
korting op zak
in de bioscoop.

Club 001-Rekening. Voor 16-24 jarigen.

ASLKE
Bankier waar ik best mee opschiet

(advertentie)

De Karwij

natuurvoeding

(... de goedkoopste manier om gezond te worden. En de lekkerste om het te blijven!)

Blijde Inkomststraat 114,
3000 Leuven, ☎ 236.236

Eerlijke handel met de derde wereld

Fair Trade

(voorheen SOS Wereldhandel)

Jongerenadviescentrum helpt al twee decennia Er zijn geen domme vragen

Sinds '73 is het Jac actief in Leuven. De vraag van jongeren naar hulp, informatie en begeleiding blijft de laatste jaren toenemen. De medewerkers van het centrum proberen in de mate van het mogelijke de emotionele, juridische en sociale problemen van jongeren op te lossen.

Het Jongerenadviescentrum is een product van de contestatiebeweging van de jaren zeventig. In die periode werden vele projecten opgezet die gratis hulpverlening boden. De grote bezieler van het initiatief was de huidige professor psychiatrie Casselman. Oorspronkelijk spitste de dienstverlening zich vooral toe op het stijgende drugsgebruik.

Vandaag bestrijken de activiteiten van het Jac een veel breder gebied. Voor alles wat jongeren enigszins bezighoudt, kan men terecht op het centrum. Er zijn twee grote luiken. Hulpverlening is het grootste maar ook aan preventie wordt veel aandacht besteed.

Het verstrekken van informatie is een van de vormen van hulpverlening. Het betreft concrete vragen zoals "Wat met mijn kinderbijslag als ik stop met studeren?" Een kort gesprek of doorverwijzing is dan meestal de oplossing.

XTC

Veel uitgebreider is het verlenen van advies. In soms erg lange en diepgaande gesprekken wordt het probleem gesitueerd. De meeste problemen zijn relatieproblemen. Vaak zijn er communicatieproblemen en ruzies tussen de ouders en het kind. Soms is de situatie zo dramatisch dat de persoon op zichzelf wil gaan wonen. Het Jac probeert ook hier samen met de jongere de meest passende oplossing te zoeken. Verder zijn drugs vaak het gespreksonderwerp van de consultaties. Er is de laatste jaren sprake van een XTC-boom. De oorzaak hiervan zou te vinden zijn in het gemakkelijke gebruik van deze drug. Toch valt het in absolute cijfers nogal mee. Slechts 40 van de 1800 consultaties in '93 waren in deze context te situeren. Dit was wel een verduubeling ten opzichte van het jaar daarvoor. Vaak zijn het ouders die in de spullen van hun kinderen verdachte substanties vinden en dan het Jac om raad vragen.

Een derde vorm van hulpverlening bestaat uit begeleiding of doorverwijzing. Van begeleiding spreekt men als één of twee gesprekken geen soelaas brengen. Er komen dan kon-

takten op regelmatige basis. Het gebeurt dat de persoon elke week langskomt voor een gesprek. Belangrijk bij die begeleiding is dat de cliënt zelf baas blijft over het hulpverleningsproces. De hulpverlener zal nooit initiatieven nemen achter zijn rug om. Dit werkingsprincipe kadert in een geheel van beleidsoplossingen die het Jac vooropstelt. Andere pijlers zijn onder meer de strikte anonimiteit van de

hulpzoekende en het feit dat de hulp totaal gratis is.

Vrijen

Naast deze verschillende vormen van hulpverlening wordt er ook aan preventie gedaan. Preventiekampagnes ontstaan meestal vanuit de jaar-rapporten. Elk werkjaar wordt grondig geanalyseerd met behulp van deze rapporten. Vanuit die analyses probeert men te detecteren waar de problemen van de jongeren zich vooral situeren. Recent werd een informatiekampagne rond aids op touw gezet. Er was een duidelijk gebrek aan informatie vastgesteld rond deze proble-

matiek. Met een vormingspakket trekt men momenteel langs scholen en jeugdhuizen in het kader van de 'Veilig vrijen-toernee'.

In Leuven is er in het adviescentrum ook een infotrek ondergebracht. Het betreft een verzameling van adressen en folders in verband met alles wat jonge mensen kan interesseren. Men kan er terecht voor uitwisselingsprogramma's, cursussen, taal-kampen, noem maar op. Het centrum is immers niet enkel bedoeld voor mensen met problemen.

Ook ten aanzien van het regeringsbeleid probeert het Jac impulsen te geven. Lange tijd was de vervroeging van de meerderjarigheid het stokpaardje. Tot voor enkele jaren was men tot zijn eenentwintigste rechts-onbekwaam. Dit anachronisme zorgde in de praktijk voor talrijke problemen, vooral voor jongeren die het thuis niet meer zagen zitten. Toch was het nodig dat de Europese Gemeenschap ingreep vooraleer men de meerderjarigheid op achttien jaar bracht.

Een ander voorbeeld van hoe het Jac invloed probeert uit te oefenen op het beleid betreft de toewijzing van het hoederrecht bij echtscheidingen. Lange tijd was het zo dat de rechter bijna nooit rekening hield met de wensen van het kind zelf. De verschillende Jac-afdelingen ondervonden dat dit dikwijls veel onnodig leed ver-

oorzaakte. Drie jaar geleden werden dan ook enkele voorstellen gedaan. Onlangs veranderde de wet en in de praktijk gaat de rechter nu aan kinderen vanaf ongeveer zes jaar hun mening vragen. Hij is dit echter nog steeds niet verplicht.

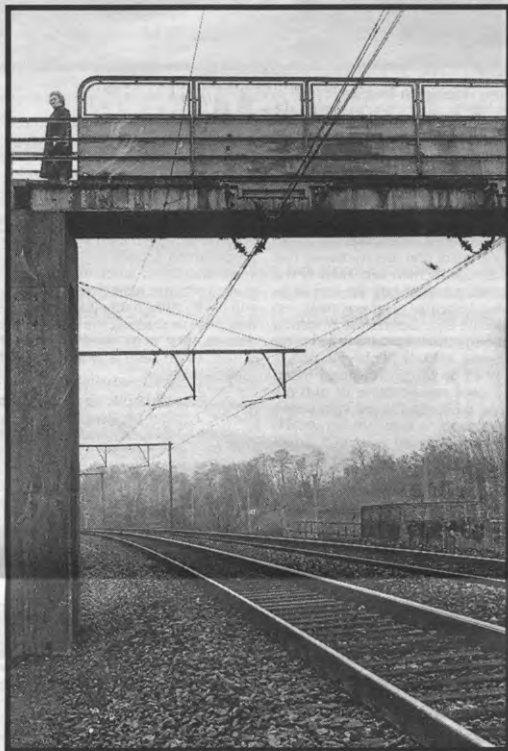
Huisvuiltais

De doelgroep van het Jac is eigenlijk tussen vijftien en vijfentwintig jaar oud. Deze groep is in een universiteitsstad als Leuven natuurlijk erg omvangrijk. Toch zijn er naast studenten ook vele werkende jongeren, scholieren en hogeschoolstudenten die het Jac raadplegen. De universiteitsstudenten kunnen trouwens genieten van tal van voorzieningen die door de unief zelf worden georganiseerd.

Op het Jac zijn vooral sociaal assistenten werkzaam. Ze worden betaald door de Vlaamse gemeenschap. Toch gebeurt veel werk op vrijwillige basis. Ook de provincie Brabant en de stad Leuven doen hun duut in het zakje. Zelfs al is dit laatste duitje maar juist voldoende om de gemeentelijke huisvuiltais te betalen.

Roel Staes

Het Jongerenadviescentrum is in de J.P. Minckelersstraat 47 (telefoon 22.85.82) en is geopend elke werkdag van 12 tot 18.30 uur.



Het spoor bijster

(foto Joris Dox)

REORGANISATIE EERSTE KAN WETENSCHAPPEN

EENHEIDSWORST NIET VOOR MORGEN

Al van in januari wordt er op voorstel van de rektor gewerkt aan een reorganisatie van de eerste kandidaturen van de faculteit Wetenschappen. Hij had graag gezien dat er nog slechts twee eerste kandidaturen zouden zijn voor de hele faculteit, één voor de richtingen Wiskunde, Natuurkunde en Informatica en één voor de richtingen Scheikunde, Biologie, Geografie en Geologie.

Van het eerste geval had men gedacht dat het nauwelijks problemen kon veroorzaken. De eerste kandidaturen Wiskunde en Natuurkunde zijn, op een verwaarloosbaar verschil na, nu reeds identiek, zodat het een fluitje van een cent leek om ook nog de rest gemeenschappelijk te maken. Maar dat was buiten de waard gerekend. De POK's (de Permanente Onderwijskommissies, dat zijn vergaderingen waar studenten, assistenten en professoren van eenzelfde studierichting zich buigen over onderwijszaken) van de drie richtingen hadden heel wat bezwaren tegen de uniformise-

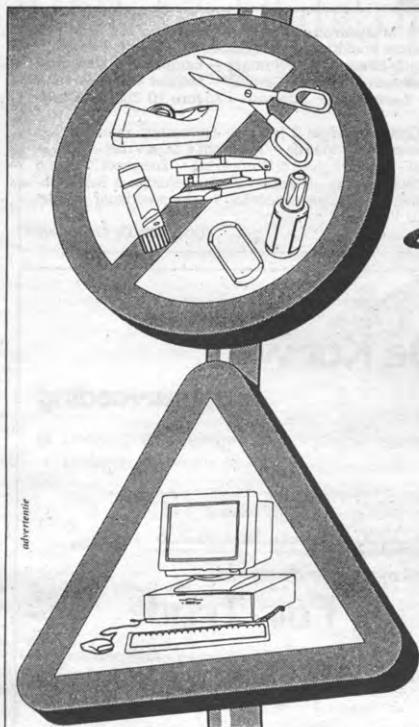
ring van hun eerste kandidaturen.

De vraag voor een hervorming kwam immers ook erg ongelegen. De rationalisatie van het plan Dillemans is nog maar net achter de rug en al te vaak hervormen zou de buitenwereld een indruk van weinig standvastigheid geven. Bovendien was men bang dat de studierichtingen teveel hun identiteit zouden verliezen. Als je het eerste jaar teveel uniformiseert, gaan de studenten voor een universiteit kiezen waar er wel meer onderscheid is tussen de verschillende richtingen, omdat ze zich dan beter kunnen herkennen in het programma.

Op de Akademische Raad van twee weken geleden, waar het voorstel uiteindelijk goedgekeurd moest worden, kwam het tot een welles-nietesspelletje over de vraag of de eerste kandidaturen in de faculteit Wetenschappen in Leuven al dan niet uniformer zijn dan in de rest van het Vlaamse land, zonder duidelijke uitkomst. In elk geval zijn de verschillen tussen de eerste kandidaturen van Wiskunde, Informatica en Natuurkunde in Leuven erg klein. Een noemenswaardige besparing aan docentenuren is dan ook niet meer mogelijk. Als er toch bespaard zou worden, zou die besparing trouwens grotendeels teniet gedaan worden doordat een aantal studenten niet meer voor Informatica zou kiezen. De studenten Informatica worden in een uniforme kandidatuur met een zwaarder programma gekonfronteerd en zullen in vele gevallen ongetwijfeld voor een andere universiteit kiezen. Kortom, men meende dat de programma's goed zijn zoals ze er nu uitzien en dus geen enkele aanpassing vragen.

In het geval van de eerste kandidaturen Scheikunde, Biologie, Geografie en Geologie daarentegen scheen een verdere integratie wel aangewezen. In tegenstelling tot de vorige groep stelde men dat deze kandidaturen nog niet het juiste evenwicht gevonden hebben tussen een voldoende brede basis en een ver genoeg doorgevoerde specialisatie. Daarom konden wel een aantal rationalisaties doorgevoerd worden, die bovendien voor een deel neerkomen op het bevestigen van een bestaande toestand. Een echte gemeenschappelijke eerste kandidatuur zal er niet komen, maar het zal er wel sterk op lijken. De studenten Scheikunde zullen in hun eerste kandidatuur 92 procent van de hoorkolleges samen met de mensen van andere richtingen krijgen, de studenten Biologie 65 procent, Geografie 84 procent en Geologie zelfs 100 procent. De vraag of we nu de voorkeur moeten geven aan richtingen met een grotere eigenheid of aan een meer efficiënte organisatie van de programma's blijft echter open.

(fr)



CUM
Laude

Student
Service
Shop

voor uw thesissen en ander didactisch materiaal

- gebruik van PC met printer inclusief deskundige begeleiding
- kopiëren
- faxen
- inbinden
- scannings (= verwerking van uw foto's en tekeningen)
- kleurenprints
- informatica-cursussen
- shop met diskettes, informaticaboeken ...

roept prutswerk
een krachtig halt toe.

Cum Laude, Diestsestraat 261, 3000 Leuven, tel. 016 / 23 18 05.



• Nummer 834 wil zich hierbij verontschuldigen...
 • Hoe voel het Guido, zo nu populair te zijn...
 • Ontdek de leukste winkel van Leuven...
 • Gezocht: wetenschapswinkeliers...
 • Dringend gezocht: au-pair meisje...
 • Koert is zo eenzaam zonder jou...
 • Ceert, hoe zit het met de persoonlijke etiek...
 • Edde bij meubelen, en edde bij huisgerief...
 • Durft jij nog te voelen, te dromen?...
 • Welke engel kwam er deze nacht bij Ingeborg...
 • Seks, moge alle kwaad uit Pandora's doos...
 • Bedankt voor het aangename gezelschap...
 • Bedankt dat ik vrijdagochtend blijven slapen...
 • Het was zacht, en trouwens, dat van mijn fiets...
 • Aan Coomann; hierbij laten wij weten dat...
 • Alle anti-trotskisten worden vriendelijk...
 • Bedankt voor het aangename gezelschap...
 • Mosquito Sifter zegt: Ik schiet groene nege...
 • Bedankt dat ik vrijdagochtend blijven slapen...
 • Het was zacht, en trouwens, dat van mijn fiets...
 • Aan Coomann; hierbij laten wij weten dat...
 • Alle anti-trotskisten worden vriendelijk...
 • Bedankt voor het aangename gezelschap...

• Vinden jullie Leuven ook zo koud?...
 • Remko, als je dit leest, is het tijd om uit te gaan...
 • Rara, ik weet wat een ander niet weet...
 • Kristin, 't is mis, 't is mis, 't is mis...
 • E. kijk naar de bedachtzame blik van de Baetselier...
 • Sek, wat betekenen al die jongen, mooie nymf rond u?...
 • To Ingeborg; my girl, my girl, don't lie to me...
 • En 't is al jaren bekend dat alles wijkt voor Sen's appeal...
 • Koert is zo eenzaam zonder jou...
 • Ceert, hoe zit het met de persoonlijke etiek...
 • Edde bij meubelen, en edde bij huisgerief...
 • Durft jij nog te voelen, te dromen?...
 • Welke engel kwam er deze nacht bij Ingeborg...
 • Seks, moge alle kwaad uit Pandora's doos...
 • Bedankt voor het aangename gezelschap...
 • Bedankt dat ik vrijdagochtend blijven slapen...
 • Het was zacht, en trouwens, dat van mijn fiets...
 • Aan Coomann; hierbij laten wij weten dat...
 • Alle anti-trotskisten worden vriendelijk...
 • Bedankt voor het aangename gezelschap...

• Zen-meditatie. Woordloos, beeldloos zitten voor het mysterie, dat is (de onmogelijke) inzet van de zen-meditatie...
 • Stefan en Annelore, face the facts: jullie horen bij elkaar...
 • Zondag 19 maart volgend jaar in Brussel nationale Objeftiefbetoging...
 • Groeten aan de Adonis met blitse fluo van een tijdje geleden...
 • Het "groene" copy-center van Leuven...
 • Canon Kleurkopie 50 Fr. en minder...
 • Canon Kleurkopie 50 Fr. en minder...
 • Canon Kleurkopie 50 Fr. en minder...

LEGO COPY
 Tienessestraat 118
 3000 Leuven
 tel.: 016 - 23.70.30
 fax: 016 - 23.34.31

Het "groene" copy-center van Leuven. Gerecycleerd en 100% chloorvrij papier. Thesissen - Curriculum's - Folders. Formaat A5 tot A2. ALLE Inbindingen, Plasticifiers tot A3 Snel - verzorgd - volledig afgewerkt.

CANON Kleurkopie 50 Fr. en minder. van 9 u. tot 22 u. doordierend. zat. 10 u. tot 17 u.

Sportura reizen
 Studenten-skireizen vanaf 8.700 fr. Tel. 016/40.69.79

JO MEUWISSEN
 Alle verhuur video-, klank- en lichtmateriaal voor optredens, koftuiven, TD's, cantussen en revues. DISCOBAR GROOT SCHERM TV CAMERA 016/201.301

AGENDA & VALVAS DOOR PETRA MARIS

MAANDAG

20.00 u FILM Western-retrospektieve: 'Winchester '73' van Anthony Mann, met James Stewart en Shelley Winters...
 20.15 u KONCERT Beethoven Akademie...
 20.15 u KONCERT Beethoven Akademie...
 22.30 u FILM Western-retrospektieve: 'The Naked Spur' (1950) van Anthony Mann...

FOOS
 28/11 film, in MSI 00.28. 28/11 cocktail-avond, in perma.
EKONOMIKA
 29/11 politiek debat.
GERMANIA
 01/12 om 20.00 u: Engelse teatervoorstelling, in Auditorium Minneapolis.
HISTORIA
 28/11 om 20.00 u: film 'In the Name of the Father', in MSI 03.18, ink. gratis.
 29/11 om 20.00 u: kringvergadering, in 21.00 u: volleybal, in stedelijke sporthal (Rijschoolstraat).
KLIO
 29/11 om 20.00 u: lezing 'Sterrenkunde in de Oudheid' door prof. C. Waelekens, in MSI 00.14.
MECENAS
 28/11 om 21.00 u: kantus, in Onder de toren.
MEDICA
 28/11: jeneveravond (14 verschillende, 40 per glas), in Doc's Bar.
 29/11 om 21.00 u: kasino-avond, in Doc's.
 05/12 om 21.00 u: praat-afee 'Humor in de geneeskunde', in Doc's.

NFK
 01/12 om 21.00 u: fakbaravond, in kelder JH Clockwork (Pluto).
POLITIKA
 30/11 om 19.00 u: stijlrijzen, in Lido.
PSYCHOLOGISCHE KRING
 29/11 om 20.00 u: kringvergadering, in KL.
ROMANIA
 28/11 om 21.00 u: presidiumvergadering in Perma.
VRG
 28/11: fuif Notariaat, in Rumba.
VTK
 28/11 om 11.30 u: begin van de milieuwEEK, in Waag.
WINA
 01/12 om 22.00 u: fuif, in Raadskelders.

DINSDAG

18.00 u BEAARD pianomuziek, Mozart, Chopin, Granados, Gershwin, Ladeu-zelein.
 20.00 u FILM Western-retrospektieve: 'The Misfits' (1961) van John Huston...
 20.30 u KONCERT Arenbergkoor olv Lou Van Cleynbreugel, orkest La Favola...
 20.30 u TEATER de Vere, een 'repertoiregezelschap' bestaande uit Maat-schappij Discordia...
 21.00 u KONCERT Catfish Keith (Iowa), country- en deltablues, in Oratorienhof...
 21.15 u FILM 'Le jour se leve' van Marcel Carne (1939), in CC Leuven...
 22.30 u FILM Western-retrospektieve: 'The Man who Shot Liberty Valance' (1962) van John Ford...

VRJDAG
 20.00 u FILM Western-retrospektieve: 'High Noon' van Fred Zinneman...
 20.00 u LEZING Mensenrechtensituatie in Myanmar (Birna), voorafgegaan door korte diaporagete, door Ge Goris (Wereldwijd)...
 20.30 u TEATER de Vere, een 'repertoiregezelschap' bestaande uit Maat-schappij Discordia...
 22.30 u FILM Western-retrospektieve: 'Wagon Master' van John Ford (1950).
ZATERDAG
 20.00 u FILM Western-retrospektieve: 'Johnny Guitar' (1954) van Nicholas Ray...

20.00 u PARTY Zuidamerikaans feest, in Panache C, Damaianplein 10, toeg. 70, org. Panache C.
 22.30 u FILM Western-retrospektieve: 'Blood On The Moon' van Robert Wise (1948).
ZONDAG
 11.00 u KONCERT Hommage aan Eric Satie, in Inkomhal De Lei, org. CC Romaanse Poort.
 15.00 u TEATER 'Pluk van de petteflet' door Stichting Pluk en Bergen, in Auditorium Minneapolis, org. CC Romaanse Poort.
 16.00 u FILM Western-retrospektieve: 'Giù la testa' van Sergio Leone (1971).
 22.30 u FILM Western-retrospektieve: 'Rancho Notorious' (1952) van Fritz Lang...

WOENSDAG

13.00 u LITERAATUUR Willem Frederik Hermans, in MSI 03.18, org. Een Uur Kultuur.
 20.00 u FILM Western-retrospektieve: 'She Wore A Yellow Ribbon' (1949) van John Ford...
 20.00 u KONCERT Koor Orkest Lemmensinstituut olv Edmond Saveniërs...
 20.00 u VERGADERING in verband met Anarchistisch 1 mei-feest, in Masereel-klub...
 20.30 u DEBAT 'Politiek, wat doe jij?' Gesprek met Willy Kuijpers in Pangaea...
 20.30 u TEATER de Vere, een 'repertoiregezelschap' bestaande uit Maat-schappij Discordia...
 22.30 u FILM Western-retrospektieve: 'Shane' van George Stevens (1953).
 20.00 u AKTIE Solidariteitsboodschap naar aanleiding van de Wereldaisdag, in Fochplein...

20.30 u TEATER de Vere, een 'repertoiregezelschap' bestaande uit Maat-schappij Discordia...
 22.30 u FILM Western-retrospektieve: 'Wagon Master' van John Ford (1950).
ZATERDAG
 20.00 u FILM Western-retrospektieve: 'Johnny Guitar' (1954) van Nicholas Ray...

20.00 u PARTY Zuidamerikaans feest, in Panache C, Damaianplein 10, toeg. 70, org. Panache C.
 22.30 u FILM Western-retrospektieve: 'Blood On The Moon' van Robert Wise (1948).
ZONDAG
 11.00 u KONCERT Hommage aan Eric Satie, in Inkomhal De Lei, org. CC Romaanse Poort.
 15.00 u TEATER 'Pluk van de petteflet' door Stichting Pluk en Bergen, in Auditorium Minneapolis, org. CC Romaanse Poort.
 16.00 u FILM Western-retrospektieve: 'Giù la testa' van Sergio Leone (1971).
 22.30 u FILM Western-retrospektieve: 'Rancho Notorious' (1952) van Fritz Lang...

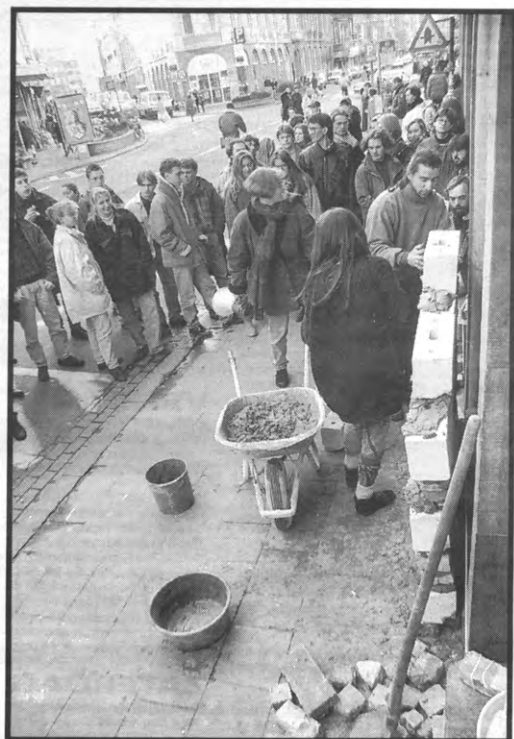
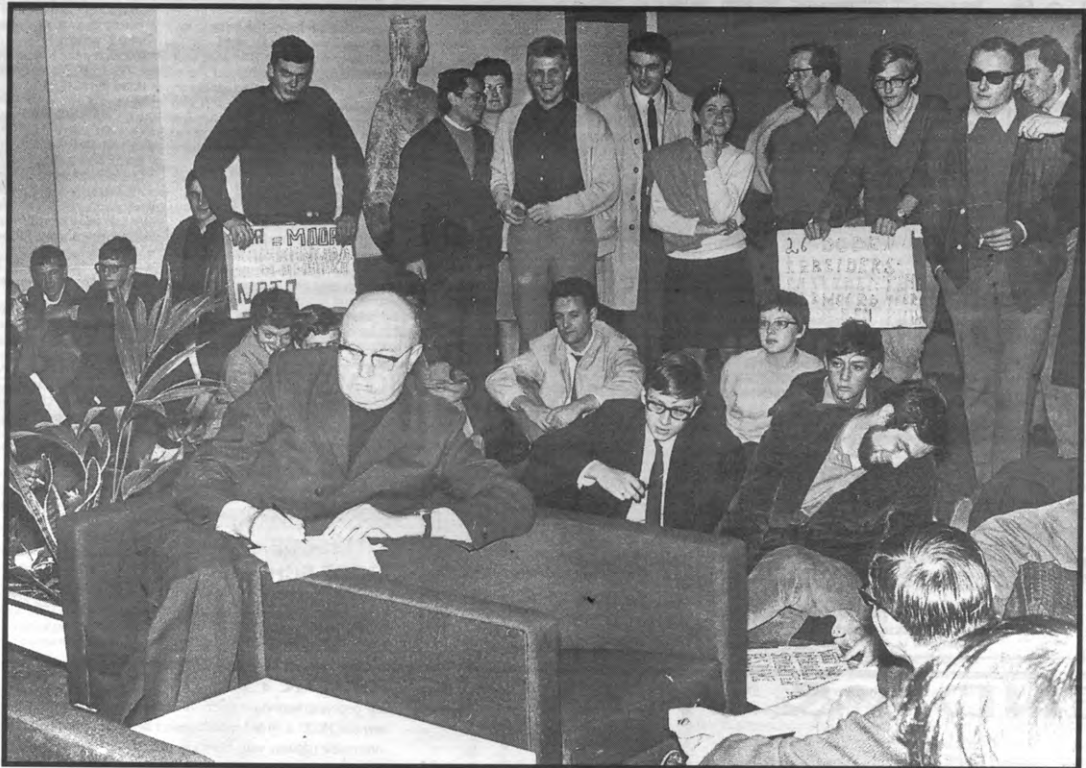
DONDERDAG

12.00 u AKTIE Solidariteitsboodschap naar aanleiding van de Wereldaisdag, in Fochplein...
 20.00 u DEBAT 'Voor welk socialisme zitten wij hier eigenlijk onze nikkel af te draaien?' met Erik Bijl (Militant) en iemand van de PvdA...
 20.00 u FILM Western-retrospektieve: 'Stagecoach' van John Ford...
 20.00 u KONCERT Koor en Orkest Lemmensinstituut olv Edmond Saveniërs...

20.00 u LEZING Mensenrechtensituatie in Myanmar (Birna), voorafgegaan door korte diaporagete, door Ge Goris (Wereldwijd)...
 20.30 u TEATER de Vere, een 'repertoiregezelschap' bestaande uit Maat-schappij Discordia...
 22.30 u FILM Western-retrospektieve: 'Wagon Master' van John Ford (1950).
ZATERDAG
 20.00 u FILM Western-retrospektieve: 'Johnny Guitar' (1954) van Nicholas Ray...

20.00 u PARTY Zuidamerikaans feest, in Panache C, Damaianplein 10, toeg. 70, org. Panache C.
 22.30 u FILM Western-retrospektieve: 'Blood On The Moon' van Robert Wise (1948).
ZONDAG
 11.00 u KONCERT Hommage aan Eric Satie, in Inkomhal De Lei, org. CC Romaanse Poort.
 15.00 u TEATER 'Pluk van de petteflet' door Stichting Pluk en Bergen, in Auditorium Minneapolis, org. CC Romaanse Poort.
 16.00 u FILM Western-retrospektieve: 'Giù la testa' van Sergio Leone (1971).
 22.30 u FILM Western-retrospektieve: 'Rancho Notorious' (1952) van Fritz Lang...

Dertig jaar Sociale Raad



Boven: Een groep studenten is binnengedrongen in het rektorat om de rektors een solidariteitsmotie te laten ondertekenen met de Mexikaanse studenten. Op de foto vice-rektor De Vroede, november 1968. (foto AMVS)

Links: Betoging tegen de kottaks, februari 1990. (foto Renaat Schrooten)

Beneden rechts: Sora bouwt een symbolische muur voor Alma 1, januari 1993. (foto Rob Stevens)

Midden rechts: Minibezetting Vlaamse Onderwijsraad, februari 1994. (foto Steven Van Garsse)

Volgende week maandag viert Sociale Raad haar dertigjarig bestaan met een fuif in de Patapoëff. Iedreen is er van harte welkom.